

கனிந்த காதல்

சுமதி மணம்

246

புலவர் முனை
ஆ. மு. ஷரீபுதீன்

Digitized by Moohanam Foundation.
moohanam.org | aayanam.org

Basil

கனிந்த காதல்

724

மட்டக்களப்பு
கிராமியக் கவிதை
இலக்கியம்

தொகுப்பு:

புலவர்மணி அல்ஹாஜ்
ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன்

9

கமிழ் மன்றம்

KANINTHA KAATHAL

(Folk poems of Batticaloa)

by; Pulavarmani Alhaj A. M. Sharifuddeen,
Retired Circuit Education Officer.

(C) Copyright reserved

First published in March, 1985

Twenty second publication of:

THAMIL MANRAM,
Galhinna, Kandy,
Sri Lanka.

வகுப்பு எண்		387	செ. எண்	20393
வரவுப் பதிவு				
மதுகட்டை கட்டுதல்	மதுகட்டை கட்டுதல்			

Distributors;

ISLAMIC BOOK TRUST,
323, Jumma Masjid Road,
Colombo-10.

Price Rs. 10/-

Printed by;

CHAMARA PRINTERS and PUBLISHERS
22 A, Mallika Lane, Wellawatte,
Colombo-6.

இயல்பாகவே எழும் கிராமியப் பாடல்கள்

மட்டக்களப்புப் பெருநிலப் பிரதேசம், கிழக்கி
 லங்கையின் தென்பாலுள்ளது. தேன் பாயும் மட்டக்
 களப்பு எனப் பண்டு தொட்டுச் சான்றோரால் அழைக்
 கப்பட்டு வருகின்ற இப்பிரதேசம் நாட்டின் நெற்
 களஞ்சியம் என்பர். இப்பிரதேசத்திலேயே முஸ்லிம்
 கள் பெருந் தொகையினராக வசிக்கின்றனர். தேன்
 பாயும் மட்டக்களப்பு மட்டுமல்ல. இது மீன்பாடும்
 மட்டக்களப்புங்கூட. மட்டக்களப்பு வாவியில் பாடும்
 மீன்களுண்டு. இவற்றை, முத்தமிழ் வித்தகர் விபுலா
 னந்த அடிகளார், “நீரர மகளிர்” என வர்ணித்தார்.
 மீன் மட்டுமென்ன, இங்குள்ள மைந்தரும் மகளிரும்
 இயல்பாகவே பாடும் திறம் படைத்தவர்கள். அவர்
 கள் தம் உள்ளங்களிர்ந்தெழும் கருத்துக்களைக் கவிதை
 மூலம் வெளிப்படுத்துவர். அவர்கள் கூறும் கவிதைகள்
 “கிராமியப் பாடல்” என்ற பெயரால் அழைக்கப்படு
 கின்றன. எழுத்து வாசனையறியாத அவர்களின் கவி
 தைகள், பெரும்பாலும் பேச்சு மொழியிலேயே அமைந்
 துள்ளன. அவற்றிற்கு ஒரு தனியோசையுண்டு. அவ்
 வோசையோடு பாடினாற்றான், அவை சுவைக்கும். அவற்
 றில் இலக்கண வழகாண முயலக்கூடாது. இன்னிசை
 கெட்டு விடும். கேட்பவர்களுக்குப் பொருள் புலனாவ
 தால் அவற்றை வழுவமைதியாகக் கொள்ளல் வேண்
 டும். அவை பெரும்பாலும் அகப்பொருட் துறைக
 ளிலேயே அமைந்துள்ளன. கர்ண பரம்பரையாகப்
 பாடப்பட்டு வரும் அவை, ஏடறியா இலக்கியங்களா
 கும். யார் பாடினார்? எப்பொழுது பாடினார்? என்று

தெரியாது. எச்சந்தர்ப்பத்திற் பாடினார் என்று மட்டும் கூற முடிகிறது. இவை ஒருவரது சொந்தக் கற்பனையில் உருவான கவிதைகளல்ல என்று துணிந்து கூறலாம். இலக்கியம் கண்டதற்கு, இதக்கணம் இயம்பப்பட்டது. இந்த நாட்டுக்கவி இலக்கியம் ஓசை நயம் நோக்கி ஏதாவதொரு பாவினத்துட் சேர்க்கப்படலாம். கவிதையருவெடுத்த செய்திக் கடிதமொன்றை இங்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்.

பொருள் வயிற் பிரிந்தான் ஹாலித், வேலைதேடி வெளியூருக்குச் சென்று வெகு நாட்களாகிவிட்டன. ஊர்ச் செய்தியொன்றும் அவனுக்குத் தெரியாது. தபால், தந்திப் போக்குவரத்து ஒன்றுமில்லாத காலமது. ஊரிலிருந்து பயணிகள் எவரும் வருகிறார்களா என்று எதிர்பார்த்திருந்தான் ஹாலித்.

அதோ மச்சான் ஆதம் வருகிறான். வந்ததும் வரா ததுமாக வெற்றிலைப் பையை மச்சானிடம் நீட்டுகிறான் ஆதம். ஹாலித் அதை வாங்கி ‘‘ஒரு வாய்க்கு’’ வெற்றிலை போட்டுக் கொள்கிறான். (இது பயணிகளின் சம்பிரதாயம்). ஆதம் ஊரிலிருந்து விசகளம் (செய்தி) ஒன்று கொண்டு வந்திருக்கிறான். ஹாலிதின் மனைவி அனுப்பிய விசகளம் அது. பாட்டு செவியேறல் மூலம் வந்திருக்கிறது. என்ன விசகளம்?

மச்சான் நான் புறப்பட்டு வரும்போது, தங்கச்சி விசகளம் ஒன்று சொன்னாள்:

‘ஆதங்காக்கா, ஆதங்காக்கா அவரைக் கண்டால்
சொல்லி விடுகா
மாதுவிளங் கன்னி மடல்விரிஞ்சி போச்சிதெண்டு.

என்று— முஸ்லிம் பெண்கள் கணவனின் பெயரைச் சொல்லத் தயங்குவார்கள். அதனால்தான், ஹலீமா ஆதங்காக்காவிடம் தன் கணவனை ‘‘அவர்’’ என்று கூறுகிறாள். செய்தியென்ன? ‘மாது இளம் கன்னி மடல்

விரிந்தது' ஹாலிதுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. தனது மகள், பெரியவளாய் விட்டாள் என்ற மங்களச் செய்தியது. மகிழ்ச்சியுடனும் செய்தி. மகளின் ருது சாந்திக் கவியாணத்துக்கு என் வருகையை எல்லோரும் எதிர்பார்த்திருப்பார்கள்; இனி ஊருக்குப் புறப்பட வேண்டியதுதான் தான் கொண்டுவந்த விசகளம். மாதுளை பூத்து விட்ட செய்திதான் என்று இதுவரை எண்ணிக் கொண்டிருந்த ஆதத்துக்கு, மச்சான் விளக்கம் தந்த போதுதான் புரிந்தது. மாது இளம் கன்னிமடல் விரிந்த செய்தியை சிலேடையாகச் சொல்லியிருப்பது. இந்தக் கவிதை தருவது இனிய நயமாகும். எதுகை மோனைத் தொடர்களும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. 'சொல்லிடுகா' என்பதில் ஈற்றசையாக நிற்கும் 'கா' சங்ககால இலக்கியங்களில் பயின்றுள்ளதெனினும் மட்டக்களப்பு மக்களின் பேச்சில் மட்டும் இயலுவதாகும். எல்லா இடத்தும் வரும் அசைநிலைகளில் ஒன்று அது. சிலப்பதிகாரம், துன்பமாலையில் கண்ணகி ஆயர் மகளிரை விளித்துக் காணிகா (காணுங்கள்) என்னுமிடத்து, 'கா' அசைந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

அகப் பொருளிலக்கிய கர்த்தாக்கள் வகுத்துள்ள துறைகள் அனைத்திலும் இந்நாட்டுக் கவிகள் பாடப்பட்டுள்ளன. எனக்குக் கிடைத்த கவிதைகளைச் சந்தர்ப்பத்துக்கியைய அமைத்துக் கதை ரூபத்தில் இந்நூலை இயற்றியுள்ளேன். சங்க இலக்கியங்களில் பொருத்தமான கவிதைகளையெடுத்து மேற்கோள்காட்டி விளக்கியுள்ளேன். இலக்கியத்துறை கை வந்தவர்களுக்கு இது விருந்தாக அமையும் என நம்புகிறேன். பாடசாலைப் படியையும் மிதித்தறியாதவர்கள் பாடிய பாடல்களுக்கும், சங்க காலப் புலவர்கள் பாடிய பாடல்களுக்கும் ஒப்புமைகாண இது உதவும் என்பது எனது நம்பிக்கை. இக்கவிதைகளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள உவமைகள் அனுபவத்திற் கண்டவைகளாகவேயுள்ளன. அகப் பொருளிலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள

உவமைகளிலும் பல இக்கவிகளிற் காண முடிகிறது. சமூகம் அனுமதிக்காத களவொழுக்கம் குறித்துப் பாடப்பட்ட கவிகளே பெரும்பாலன. பெரியவர்கள் முன் அவை, பகிரங்கமாகப் பாடப்படுவனவல்ல. இளவல்கள் தமக்குள்ளே காலட்சேபமாகத் தனித்தும் வாதுகவியாகவும் பாடும் இவற்றைத் தமிழின்பம் கருதித் தொகுத்தமைத்திருக்கின்றேன். 'சுனிந்த காதல்' என்ற இந்நூலை 'கதவு திற கண்மணியே' 'கதைத்திருக்க வாங்க மச்சான்' என்ற இரு தலைப்புக்களில் முறையே கற்பும், களவும் விளங்க இரு கதைகளாகத் தொகுத்திருக்கிறேன். இவற்றுள் காணும் பெயர்களையாவும் கற்பனையே; யாரையும் குறிப்பனவல்ல.

இந்நூலில் இடம்பெருத, மட்டக்களப்பு நாட்டுக் பாடல்களைச் சேமித்து வைத்திருப்பவர்கள், தயவு செய்து எனக்கு அனுப்புவார்களானால் நன்றியோடு ஏற்று, அவற்றையமைத்து மற்றொரு நூலைச் செய்து வெளியிடச் சித்தமாயுள்ளேன். முக்கியமான ஒரு செய்தியை இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். இதில் அமைந்துள்ள கவிகள் சில திரித்து வேறு உருவங்களில் பயிலப்படலாம். இடப் பெயர்ச்சியாலும் மனைச் சிதைவாலும் அந்தத் திரிபுகள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். எனினும் இதில் அமைந்துள்ளவற்றுதான் சரியென்று நான் அடம் பிடிக்கவில்லை. வாசகர்கள் இதுவும் வழக்கிலுள்ளதுதான் என ஏற்றுக் கொள்வார்களாக.

இதனை அச்சிட்டு வெளியிட முன்வந்த கல்ஹின்னை தமிழ் மன்றத்தினருக்கும் அதன் ஸ்தாபகர் சட்டத் தரணி அல்ஹாஜ் எஸ். எம். ஹனிபர், B. A. (Cey.) அவர்களுக்கும், எனது உளப்பூர்வமான நன்றியறிதலை நல்குகிறேன்.

தமிழகம் ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன் பெரிய நீளாவணை, மருதமுனை.

30-7-84.

இனிமையூட்டுகின்ற முதுசொம்

அனைவரும் விரும்புகின்ற, கிழக்கிலங்கையின் முதுசொம்களில் ஒன்றான கிராமியக் கவிதை, என்றுமே இளமையுடன் மிளிரும் இலக்கியமாகும். கிராமியக் கவிதைகளைப் பின்னணியாக வைத்துப் பின்னப்பட்ட கதைகள், சுவை நிரம்பியவை. இவற்றை வாசிக்கும் பொழுது, மனதில் இனிமை உணர்வுதான் ஏற்படுகிறது. இத்தகைய சிறந்த இலக்கியப் பொருளை அடிப்படையாக வைத்துப் பலர், பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் கதைகள், கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர். சில நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன.

எனினும், கிழக்கிலங்கையின் மற்றுமொரு முதுசொம் எனக் கருதக்கூடிய புலவர்மணி, அல்ஹாஜ் ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன் எழுதியுள்ள “கனிந்த காதல்” அவர்களின் பல்லாண்டு கால வாழ்க்கை அனுபவத்தைப் பிணைத்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனைப் படிப்பவர்கள் நிச்சயம் இந்த உண்மையை உணர்வார்கள். ஆதலால், இந்த நூல், இன்றைய இலக்கிய உலகினால் நிச்சயம் வரவேற்கப்படும் என்பதில் எதுவித சந்தேகமுமில்லை. முதன் முதலில் படித்தவுடனேயே, இதனைத் தாமதமின்றி அச்சாக்கிவிட வேண்டுமெனத் துணிந்தோம். நாம் கண்ட சுகத்தை மற்றவர்களும் காணவேண்டும் என்ற உயரிய நோக்குடனேயே, இந்த நூலை விரைந்து வெளியிடுகிறோம்.

“கனிந்த காதல்” மூலப் பிரதியை முதலில் பார்த்தபோது, “இத்தனைப் பழசு பட்டிருக்கிறதே”

என்ற எண்ணம் எழுந்தது. புலவர்மணி அவர்கள் இதனை 1978-ம் ஆண்டில் எழுதியுள்ளார்கள் என்பது பின்பு புலனாகியது. ஆரூண்டு காலம் எழுத்துப் பிரதியாக இருந்து, எழுதிய தாள்கள் எழுதியவரைப் போன்று முதுமைத் தோற்றம் தந்தபோதிலும், எழுதியவரின் ஏழு தசாப்தத்தைத் தாண்டிவிட்ட உருவம் அவரின் வயதைக் காட்டாமல் மறைத்து, அவரின் மன நிலையை இன்றும் இளமையுடன் கூடியதாகக் காட்டுகிறதே போல், நூலின் உள்ளடக்கத்தில் துள்ளி விளையாடும் இனிமை சொரிந்த நடையையே காணலாம். ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் கவிதை மணம் கமழ்கிறது என்றால், அது மிகையல்ல.

“கணிந்த காதல்” பிரசுரிப்பதை, முதிர்ந்த அனுபவசாலி ஒருவருக்கு நாம் காட்டுகின்ற மரியாதையாகவே கணித்துப் பெருமிதமடைகிறோம்.

கிழக்கு மசகாணத்தின் எழுத்தாளர்கள் மூவருடைய நாவல், கவிதை நூல்களை வெளியிட்ட எமது தமிழ் மன்றம், கிழங்கிலங்கைக்குப் பெரும் புகழ்தேடித் தந்துள்ள கிராமியக் கவிதை பற்றிய நூலை, புகழ்பூத்த கவிஞர், பல்லாயிரக் கணக்கானவர்களின் ஆசிரியர், சிறந்த எழுத்தாளர் எனப் பிரசித்தி பெற்றுள்ள அல்ஹாஜ் ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன் எழுதி வெளியிடுவதில், மகிழ்ச்சியடைகிறது. இந்த வாய்ப்பைத் தந்த புலவர்மணி அவர்களுக்கு எமது ஆழிய நன்றி.

தமிழ் மன்றம்,
கல்ஹின்னை.

4-8-1984.

எஸ். எம். ஹனியா

கதவு திற கண்மணியே...

பருவத் துடிப்பு: சுலைகா பருவம் வந்த ஒரு குமரிப்பெண். தன்னையெரத்த பெண்களெல்லாம் விலாகஞ் செய்து கொண்டார்கள். குடியும் குடித்தனமுமாய், இரண்டொரு குழந்தைகளுக்குத் தாய்மார்களாகவும் ஆகிவிட்டனர். இயற்கை உணர்வுக்கு அவள் மட்டும் விதிவிலக்கா என்ன? ஒரு நாள் சுலைகா வீட்டில் கவலை தோய்ந்த முகத்தோடு இருந்தாள். தற்செயலாக அங்கு வந்த தோழி. 'என்னம்மா சுலைகா ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறாய் சுகமில்லையா?'

'இல்லை'

'என்ன வருத்தம் செய்கிறது?'

'என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதுதான் செய்கிறது. நீ ஒரு உலகம் தெரியாதவள்; (ஒரு பெருமூச்சுடன்) நான்:

'ஈரச்சுவரானேன் இடிந்துவிழுந்த மண்ணானேன்
பாரக் குமரானேன் இந்தப் பாரமெல்லாம்
ஆர்தலைக்கோ.

தாழக் கிணற்றிற் சலங் கொதித்து வாறதுபோல்
எந்நேரமும் மனசு ஏங்கினாற்போல் நானிருக்கேன்'

என்றாள்.

'ஓ அதுவா! அது எனக்குத் தெரியாதா? என்ன? உடல் நோய் ஏதாவது உண்டாயிருக்குமோ என்று தான் கேட்டேன். மன்னித்துக் கொள்ளம்மா' என்றாள்.

ஓலைக்கூரை ஒழுக்கு விழுந்து, ஈரமான களிமண் சுவர் தேடுவாரற்றுத் தானாகவே இடிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறது... அதுபோல நானும் விரகதாபத் தால் உருக்குலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பாரமும் பழியும் யார் தலையைச் சேரப்போகிறதோ.

ஆழமாகத் தோண்டப்பட்ட கிணறு. அதன் உற்றுக்கண் வழியே சலம் கொதித்துக் கொண்டு கிழம்பும் அல்லவா? அதுபோல, என் உள்ளமும் ஏக்கம் தடுக்க முடியாமல் எந்நேரமும் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிற தடி என்பது கருத்து. இடிந்து விழும் ஈரச்சுவரும், நீரும், தனது உருக்குலைவும் விரகதாபம் ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்த எடுத்தாளப்பட்ட உவமைகளாகும்.

தோழி, சுலைகாவின் உளப்பாங்கை நன்கு புரிந்து கொண்டாள். அவள் சுலைகாவின் நிலைமைக்கு இரங்கிணள். முன்னரெல்லாம் போலக் கலகலப்பாக அவள் அன்று இல்லை.

‘சீப்பெடுத்துச் சிக்கொதுக்கிச் சிமிழ் போலக்
கொண்டை கட்டி

வார்ந்து முடிந்த மகிழம்பூக் கொண்டை
மார்பில் விழுகுது மடியில் விழுகுது
பூமியில் விழுகுது புழுதி புரளுது—அவளொரு
புருஷன் முகங் காணாமல்’.

என்று பாடிவிட்டுச் செல்கிறாள்.

ஃ ஃ ஃ

களவொழுக்கத்திலீடுபட வாய்ப்பில்லாத சுலைகா தனது நிலைமையைப் பெற்றிருக்குணர்த்தத்தக்கவோர் தருணத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறாள். வெங்கல வியா பாரியொருவன் வருகிறான். அவனிடம் குத்து விளக் கொன்றிருக்கிறது. தருணத்தைப் பயன்படுத்த எண்ணுகிறாள். தந்தையும் வீட்டிலிருக்கும் சமயம்.

‘வாப்பா’,

‘என்னம்மா, சுலைகா?’

‘இங்கே வாருங்களேன், இந்தக்
குத்து விளக்கைக் கூடவிலை கொடுத்தாலும்
வாங்கியெடுகா வாப்பா நம்மட மண்டபத்தில்

நின்றெரிய

என்று பாடிவிடுகிறாள். உலக அனுபவம் நன்கு தெரிந்த

தந்தைக்குக் கவிதையின் உட்பொருள் நன்கு தெரிந்து விடுகிறது. குத்து விளக்கை வியாபாரியிடம் வாங்கித் தரும்படி கேட்கிறாள்; என்றுதான் எல்லாரும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தந்தை மட்டும், அவள் கூறியது அந்தக் குத்து விளக்கையல்ல. 'தானாகிய மண்டபத்தை விளங்கச் செய்யத்தக்க மணாளாகிய குத்து விளக்கை' என்று தெரிந்து கொள்ளுகிறார். அவள் தானாகவே விவாகம் செய்து தரும்படி கேட்கும்வரை தான் செயலற்றிருந்ததை எண்ணித் தன்னை நொந்து கொள்ளாமலிருப்பாரா என்ன?

ஃ ஃ ஃ

அரும்பிய காதல்: முறைப் பெண்கள் மச்சான்மாரைத் தனிக் (நெருங்கி)ப் பார்ப்பது வழக்கம். குத்துக் கதைகள், சன்னக் கதைகள் சொல்லி அவர்களைத் தம்பால் ஈர்க்கச் செய்து விடுவார்கள். அது கவிதையாக வெளிப்பட்டுவிட்டால் உள்ளம் அதிகமாக இழுபடும். வேடிக்கைப் பேச்சாகவன்றிச் சில சமயம் உண்மையாகவே காதல் வயப்பட்டுப் பேசி விடுவார்கள், பாடி விடுவார்கள்.

ஒரு நாள், சுலைகா அவளின் மச்சான் சுலைமான் அடுத்த தெருவழியே செல்வதைக் கண்டாள். வீட்டில் யாரும் இல்லாத சமயம் வீட்டினுள் இருந்தவாறே அவனுக்குக் கேட்க

'சிறீரொழுங்கையாலே செருப்பமுது போறசெப்பம்
ஆரென்று பார்த்தேன் என்ற அழகுதுரை மாமி
மகன்'

என்று பாடுகிறாள். சுலைமாவின் காதில் ஒரு பெண் பாடுவது கேட்கிறது. சுலைமான் தகைந்து (இளைத்து) நிற்கிறான். உற்றுக் கேட்கிறான். மேலும் அவள்

சந்தன மரத்தைச் சந்திக்க வேணுமென்றால்
பூவலடிக்கு மச்சான் பொழுதுபட வந்திடுங்கோ'
என்று பாடுகிறாள்.

சுலைகாவின் சப்தம்தான். இப்படி அவள் ஒரு நாளும் பாடியதில்லை. இன்று என்னைப் பூவலடிக்கு வரச் சொல்லுகிறாள். ஊர் நீர் மொள்ளும் பொது நிலையமான பூவலடியில் பொழுதுபட எல்லாரும் நீரெடுத்துக்கொண்டு சுலைந்து விடுவார்கள். தான்மட்டும் நிற்பதாகவும், என்னைச் சந்திக்க விரும்புவதாகவும், வருமாறும் அழைக்கிறாள். நல்லது—நான் சென்று பார்க்கிறேன் என்று திட்டஞ் செய்கிறாள். வலிய அவளே அழைக்கும்போது போகாமலிருப்பானா என்ன?

சந்தனமரம் உரைக்க உரைக்க மணக்கும். பூசிக் கொள்பவரும் மணப்பர். தானாகிய சந்தனத்தைப் பூசிக் கொள்ளப் பூவலடிக்கு வா என்கிறாள்.

அவள் குறிப்பிட்டபடி, பொழுதுபடப் பூவலடிக்குப் போகிறாள். சுலைகா பூவலடியில் குந்திக்கொண்டு குடத்தில் நீர் மொண்டு கொண்டிருக்கிறாள்.

சுலைமான் தூரத்தில் நின்றவாறே ஒரு சுளைப்புக் களைக்கிறாள். தண்ணீர் மொள்ளும் கவனத்தில், அது அவளின் காதில் விழவில்லை.

‘பூவலைக் கிண்டிப் புதுக்குடத்தைக் கிட்டவைத்து ஆரம் விழுந்த கிளி அள்ளுதுகா நல்லதண்ணி’

என்று பாடுகிறாள். சுலைகா திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். மச்சானேதான். தன் எண்ணம் பலித்து விட்டதை எண்ணி மகிழ்கிறாள். களவொழுக்கம் ஆரம் பித்து விட்டது.

ஃ

ஃ

ஃ

களவொழுக்கம்: சுலைகா தண்ணீர்க் குடத்துடன் வீட்டுக்கு வந்தாள். நீர் மொள்ளச் சென்ற மகளின் வருகையை நெடு நேரமாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாய், மகளின் தோற்றத்தை வழமைக்கு மாறுகக் காண்கிறாள். காலம் தாழ்த்தியும் வந்திருக்கிறாள். மகளின் மேற் சந்தேகம் கொள்கிறாள். காரணத்தை ஒருவாறு ஊகித்துக் கொள்கிறாள். அவள் உண்மை

யைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பியது நூதனமல்ல. மகளைப் பார்த்து:

‘வார்த்து முடிந்த கொண்டை மகிழ்மீழ் மணக்
கும் கொண்டை
சீர்குலைந்து வியர்வை சிந்தச் செய்த கடும் வேலை
யென்ன.
மார்பு பதைப்பதென்ன மலர்க்கண்கள் சிவப்ப
தென்ன
சோர்வு கதிப்பதென்ன சொல்லிடுகா என்மகளே’.

என்று கேட்கிறாள். அனுபவ முதிர்ச்சியுள்ள தாயின் கவிதையில் களவொழுக்கத்தின் சுவடுகள் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

தவறிழைத்தவர்களின் மார்பு பதைக்கும். இவளின் மார்பு பதைப்பதும் கொண்டை சீர்குலைந்திருப்பதும், வியர்வை சிந்துவதும், கண்கள் சிவந்திருப்பதும் தாயின் அவதானத்துக்குரியனவாயின. கலவியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களின் கண்கள் சிவந்திருக்கும். ‘கண்ணகி கருங்கணும், மாதவி செங்கணும்’ என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும். மகள், பதிலாக இந்த வீட்டு வேலைகளெல்லாம் நான் ஒருத்திதானே செய்ய வேண்டும்;

‘கோழி யடைத்து வைத்தேன் கொளியரிசி குற்றி
வைத்தேன்
தாழத் துலாத் தாழ்த்தித் தண்ணீரிறைத்து
வைத்தேன்
தேங்காய் துருவி வைத்தேன் தேவைக்கு அரைத்து
வைத்தேன்
பாங்காய்ச் சமைப்பதற்குப் பட்டகஷ்ட மிவ்வ
ளவா’.

என்று கூறி மழுப்பிவிடுகிறாள். மகளின் பதில் பொருத்தமாக இல்லாவிடினும், நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்காக மெளனமாக இருந்து விடுகிறாள். உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளும்வரை, காத்திருக்கிறாள்.

ॐ ॐ ॐ

NF 20393

இன்னிசை கேட்பதற்கு சுலைகாவிற்கு வெகு பிரியம். இது சுலைமானுக்கும் தெரியும். முன்னேற்பாட்டின்படி, சுலைமான் புல்லாங் குழலூதுகிறான். சத்தம் கேட்கிறது. மச்சாந்தான் குழலூதுகிறார் என்று தெரிந்து கொள்கிறான். எப்படியும் போகவேண்டும், அவரைச் சந்திக்க வேண்டும்.

‘ஆத்துக்கு அக்கரையால் ஆசைக்குழல் கேட்கு
 தும்மா
 தங்குதில்லை தரிக்குதில்லை தண்ணிக்குப் பேரய்
 வரட்டோ’

என்று அனுபதி கேட்கிறான். தாய் தடுக்க முடியாமற் சம்மதிக்கிறாள்:

‘தண்ணிக்குப் போமகளை தரியாமல் வாமகளை
 கண்ணுக்கு உசந்தவரைக் கண்ணெடுத்தும்
 பாராதே’

மகளை, நாம் ஏழைகள். நம்மை யாரும் மடக்கப் பார்ப்பார்கள். உன்னைக் கெடுத்துவிடக் காணையர் யாரும் முனையக்கூடும். பிற வாலிபரைக் கண்டால், நிமிர்ந்தும் பார்க்காதே. விரைவாக வந்துவிடு, என்று பவுத்திரம் கூறியனுப்புகிறாள்.

‘திட்டமிட்டபடி’ சுலைமான் அங்கு வந்துவிட்டிருந்தான். அவன்,

‘அன்புக் களஞ்சியமே அழகொழுகுஞ் சித்திரமே
 கற்புக் கணிகலமே உன்னைக் காணவென்று காத்திருந்தேன்’

என்று கூறி அவளை வரவேற்கிறான். அவளைக் கண்டு மகிழ்வதைவிட வேறொன்றையும் அவன் அன்று எதிர் பார்க்கவில்லை. தாயின் கட்டளையைச் சுலைகா அவனிடம் கூறுகிறாள். நீண்ட நேரம் தாமதிக்கவில்லை. குடத்தில் நீர் மொண்டு கொள்கிறாள். குடத்தைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு “மச்சான் போய் வரட்டுமா?” என்று கேட்கிறாள். ஒரு புன்சிரிப்பை வீசிவிட்டு நடக்கிறாள். பின்னாற் பார்த்துக்கொண்டு நின்றவ

னுக்கு அவளின் கைவிச்சம்; களிநடையும் அவனுக்குப் பெரு விருந்தாயமைகின்றன. நிற்க மனம் கொள்ளவில்லை. பின்னாலேயே சென்றவன்:

‘தண்ணீர்க் குடமெடுத்துத் தனிவழியே போற
பெண்ணே
தண்ணீர்க் குடத்துக்குள்ளே தனம்புதடி யென்
மனசு’

என்று கூறி மகிழ்கிறான். மேலும் “கலைகா, தாகமாயிருக்கிறது. கொஞ்சம் குடிக்கத் தண்ணீர் தந்துவிட்டுப் போயேன்” என்கிறான். மச்சானுக்குத் தாகமுமில்லை. குடிக்கத் தண்ணீர் தேவையுமில்லை யென்று அவளுக்குத் தெரியும். அவன் கேட்கும் தண்ணீருக்கு அப்போது நேரமல்ல. அவள்:

‘ஓடையிலே போறதண்ணி தும்பிவிழும் தூசிவிழும்
வீட்டுக்கு வாங்க மச்சான் வெந்ததண்ணி நான்
தாறேன்’

என்று கூறிவிட்டுச் செல்கிறாள். வீட்டுப் பிரிய மனம் இல்லாமல் மேலும் பின் தொடர்கிறான்.

வெந்த தண்ணியென்பது கோப்பி, தேநீர் அல்ல. அந்தக் காலத்தில் அவை பருகும் வழக்கமில்லை. கொதித்தாறிய நீரைத்தான் வெந்த தண்ணியென்றாள். கொதித்தாறிய நீர், அந்தக் காலத்தில், எல்லா வீடுகளிலும் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும். புகைத் தண்ணீர் என்று அதனைக் கூறுவார்கள். வீட்டுக்க வரச் சொல்லுகிறாள். குறியிடத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? உன் வீட்டைச்

‘சுற்றிவர வேலி சூழவர முள்வேலி
எங்கும் ஒரே வேலி நான் எங்காலே வந்திடட்டும்’
என்று கேட்கிறாள்.

காணியைச் சுற்றி வேலி, கிணற்றை மறைத்து வேலி, முற்றத்தில் வேலி. இப்படி வேலி கட்டும் வழக்கம் மட்டக்களப்பிலுண்டு. அவன் அதனால்தான் “எங்காலே வந்திடட்டும்” என்று கேட்கிறான். அதற்கு அவள்:

‘வெற்றிலையைக் கைப்பிடித்து வெறும்பாக்கை
வாயிற் போட்டுச்
சுண்ணாம்பு தேடி நீங்க சுற்றிவாங்க மச்சானே’
கடப்படியே வந்து நின்று காளை களைக்குமென்றால்
எங்கிருந்த போதும்நாகு எழும்பிவர மாட்டாதோ’
என்றான். வெற்றிலை போடச் சுண்ணாம்பு தேடி என்
வீட்டுப் பக்கமாக வாருங்கள். வந்து நின்று, களையுங்
கள். நான் சுண்ணாம்பு தரவேன்று வருவேன், சந்திக்
கலாமென்று கூறுகிறான். காளை களைத்த சத்தம் கேட்
டால், நாகு வருமாம். எப்படியிருக்கிறது உவமை.

ஃ ஃ ஃ

இரவுக் குறி: முன்னேற்பாட்டின்படி, ஒரு நாள்
இரவுக் குறித் தலைப்பட்டான், கலைமான். எதிர்பாரா
தபடி வானம்கறுத்து மழை பெய்ய ஆரம்பித்துவிட்
டது. காதலுக்கு மழை ஒரு தடையா? அதைப் பொரு
ட்படுத்தாமல் வந்தே விட்டான்;

‘பொடுபொடுத்த மழைத் தூற்றல் பூங்காரமான
நிலா
கடுமிருட்டு மாலைவெள்ளி கதவுதிற கண்மணியே’
என்று அவளை யெழுப்புகிறான். இந்த மழை நேரத்தில்,
அவர் எங்கே வரப் போகிறார் என்று எண்ணிக்கொண்டு
கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு நன்றாகத் தூங்கிவிட்டான்
கலைகா. அவன் விடியற்காலை வரை காத்திருந்துவிட்டுச்
செல்கிறான். அடுத்த நாளும் வருகிறான். நேற்று வரா
தவர், இன்று நிச்சயம் வருவார் என்று காத்திருக்கி
றான். பெண்கள் சாகசக்காரிகள் தானே. எப்படியும்
தூம் செய்த பிழைகளையும் மற்றவர்களின் தலையிற்
போட்டுவிட்டுத் தப்பித்துக்கொள்ள முயற்சிப்பார்கள்.

நேற்றுப் பொய் சொல்லி என்னை ஏன் ஏமாற்றி
னீர்கள். தங்கள் வருகையை எதிர்பார்த்து எவ்வளவு
நேரமாகக் காத்திருந்தேன். இப்படியும் ஒரு பெண்ணை
ஏமாற்றலாமா? என்றான். கலைமான், நானு ஏமாற்றி

னேன். நீயல்லவா என்னை ஏமாற்றினாய். நீ குற்றம் புரிந்துவிட்டு அக்குற்றத்தை என் மீதா சுமத்துகிறாய்;

‘ஆராயம் வெள்ளி அஸுரலே சாயுமட்டும்

காத்திருந்து போனெனென்று-உன்ர-கதவு நிலை
சாக்கி சொல்லும்’

தெரியுமா? என்றான். தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு சிரித்துவிட்டான்.

நான் வந்தேன் விடியுமட்டும் காத்திருந்தேன். நீ விழிக்கவில்லை. நம்புகிறாயா! நம்பாவிட்டால் உன் கதவு நிலையைப் போய்ப்பார். நான் இட்டு வைத்திருக்கும் அடையாளத்தைக் காண்பாய்; அதுதான் சாட்சி என்றான்.

அன்று அஸ்தமனத்தின் போது உதயமானது ஒரு வெள்ளிக் கூட்டம். ஆறு வெள்ளிகள் சேர்ந்த கூட்டமது. அதை ஆராயம் வெள்ளியென்று இங்கு கூறுவார்கள். ‘அஸு’ என்பது முஸ்லிம்களின் தொழுகை நேரங்களிலொன்று. பிற்பகல் மூன்றரை மணிக்குத் தொழும் தொழுகை. அந்நேரம் சூரியன் வானத்தில் எந்த இடத்திற் தோன்றுமோ அந்த இடத்தைத் தாண்டி அந்த வெள்ளிக் கூட்டம் செல்லும் நேரம் வரை. அதாவது வைகறை யாமம் வரை காத்திருந்தேன்; என்ற உண்மையைச் சாட்சியத்துடனெடுத்துக் கூறினான். ஒப்புக் கொள்ளாமல் என்ன செய்வது?

தன்னை ஏமாற்றியவனைத் தானும் கொஞ்சம் வாட்டிப் பார்க்க எண்ணுகிறான். பொய்க் கோபத்தை வருவித்துக் கொண்டான். உள்ளத்தில் இடம்பெற்றுவிட்ட அவனை இப்படி அழைக்கிறான்.

‘வாழைப்பழமே வடிதயிரு சர்க்கரையே

சீனி ரசமான வண்டே யுன்னைத் தின்னாமற்

போகட்டோ

என்று கேட்டான்.

சோற்றுடன் வாழைப்பழம், தயிர், சர்க்கரை அல்லது சீனி சேர்த்துப் பிசைந்து உண்பது மட்டக்களப்பு

மக்களின் வழக்கம்' இந்தப் பாகத்துக்குக் கரையல் என்பார்கள். மிகச் சுவையுள்ள பாகம் இது. இந்தப் பாகம் போன்று இனிப்பானவள் அவள் அவனுக்கு. உன்னைத் தின்னாற் போகட்டோ என்று கேட்கிறான். உன்னோடு உடலுறவு கொள்ளாமற் போகட்டுமா? என்று கேட்கிறான். எப்படியிருக்கும் அவளுக்கு? என்ன? போகவா? போங்களேன் பார்க்கலாம். சும்மா உன்னைச் சோதிக்கிறீர்களல்லவா. போகமுடியாது என்று கதவை இறுக்கி மூடிவிடுகிறாள்.

ஃ ஃ ஃ

சுலைமான் பிரிந்து வீட்டுக்குச் செல்லப் புறப்படுகிறான். இரவு நான்காம் சாமம். சாமக்கோழி கூவுகிறது. வயல் வேலைக்குச் செல்பவர்கள் நடமாடும் சப்தம் கேட்கிறது.

'குதிரை கனைக்குதுகா கோழிகுருவி ஓதுதுகா ஆளும் பலிமாறுதுகா நீ ஆரோடு போயிருவாய்' என்று கேட்கிறாள்.

தனியே செல்லப் போகிறான். அகால நேரம் யாராவது சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கலாம்; என்று பயப்படுகிறாள். அவன் பதிலுக்கு,

'குதிரை கனைக்கவில்லை கோழிகுருவி ஓதவில்லை ஆளும் பலிமாறவில்லை நான் போய் வாரேன் கண்மணியே' என்று கூறிவிட்டுச் செல்லுகிறான்.

அன்று பெளர்ணமி தினம். பால்போல் நிலவெறிக்கிறது. சந்திரனின் ஈர்ப்புச் சக்தியால் அன்று பெருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. பெருக்குக் காலத்தில் கடல் இரையும், கிணற்று நீர் பொங்கியுயரும். இது சுலைகாவுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. களவொழுக்கத்திலீடுபட்டிருப்போர் தமது ஒழுக்கத்தைப் பிறரறியாதிருக்கவேண்டுமென விரும்புவர். இயன்றவரை மறைத்துக்கொள்ள முயற்சிப்பர். இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் சுலைமானின் செலவைப் பிறருக்குத் தெரியப்படுத்திவிடக்

கூடாதென நினைக்கிறாள். கவிதை பிறக்கிறது:

‘கடலே இரையாதே கற்கிணறே பொங்காதே
நிலவே எறியாதே என்ற நீலவண்டார் போகு
மட்டும்’

என்பது கவி. கடல் இரையாதிருக்க வேண்டும். கிணறு
பொங்காதிருக்க வேண்டும்; நிலவு எறியாதிருக்கவேண்
டும் என வேண்டுகிறாள். அந்நேரம் ஆட்காட்டிக்
குருவி கத்துகிறது:

‘ஆளரவங் கண்டு ஆட்காட்டி கத்துதுகா
ஆராலுங் கண்டால் என் அன்புக் கிளி என்ன
செய்யும்’

என்று கூறி அங்கலாய்க்கிறாள்.

ஆட்காட்டிக் குருவி அகாலவேளையில் ஆளரவம்
கேட்டால் கத்தும். சத்தங் கேட்டு விழித்தவர்கள்
நிலவு வெளிச்சத்திற் சுலைமாணக் காணப்போகிறார்
களே. நமது களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டுவிடப்போகி
றதே, ஊர் தூற்றுமேயென அஞ்சுகிறாள். ஒருவேளை,
அவன் கள்வனென்றெண்ணித் தாக்குண்ணவங்கூடுமே.
என் அன்புக் கிளி என்ன செய்யும் என்பதில் அவள்
மேற்கொண்ட பரிவு புலனாகிறது.

ஆட்காட்டிச் சத்தங் கேட்டு அடுத்த வீட்டுக்காரி
விழித்துக் கொண்டாள். பயத்தினால் அவள் வெளியே
வரவில்லை. தன்பாட்டில்,

‘ஆட்காட்டி கத்துதுகர ஆளரவங் கேட்குதுகா
காகங் கரையுதுகா நம்ம காக்கா பொண்டி
வாசலிலே’

என்று பாடுகிறாள். நித்திரையிலிருந்தவர்களுக்கு அவள்
பாடியது கேட்கவில்லை. சுலைமானும் போய்விட்டான்.

ஒருவரின் மனைவியை அவரின் பொண்டியென
அழைக்கும் வழக்கம் மட்டக்களப்புப் பேச்சு வழக்கி
லுண்டு. பெண்டாட்டியென்பதன் திரிபு அது.

ஃ

ஃ

ஃ

இவர்களின் காதல் விவகாரம் அவளது தோழிக்கு மட்டும் தெரியும். அவள் ஒருநாள் சுலைகரவின் உள்ளத்தைக் குழப்பி அவனைப் பரிசோதிக்க முயல்கிறாள்.

‘சுலைகர’,

‘என்னடி?’

‘கதையொன்று கேட்கிறேன் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டாயே!’

‘அப்படி என்னடி கோபிக்கக் கூடிய கதை? கேளேன்’

‘வந்து... வந்து... நீ சுலைமானைக் காதலிப்பது போல நான் உணர்கிறேன். உண்மையா இல்லையா? என்னிடம் மட்டும் சொல்லு. நான் யாருக்கும் சொல்ல மாட்டேன்?’

‘உனக்கு எப்படியடி தெரியும்?’

உனது நடைமுறையைச் கவனித்து யூகித்தேன். உண்மைதானே? காதலாம் காதல். போயும் போயும் சுட்டகட்டை போலக் கன்னங்கரேலென்ற ஒருவனையா காதலிக்கத் தொடங்கினாய்? வேறு ஒரு ஆணழகன் உனக்குக் கிடைக்காமலா போனான். அட, பைத்தியமே? அவனை மறந்துவிடு.

என்னடி சொன்னாய்? போட போ. சுட்டகட்டை போலவா இருக்கிறார் என் காதலர்? இனிமேல் அவரைப் பற்றி ஏதும் குறைவாகப் பேசினால் நான் பொல்லாதவளாயிருப்பேன். ஆமா,

‘கறுக்காய்ப் பழம்போல கருங்காலிச் சிமிழ்போல அலையடித்த மணல்போல என்ர அழகுதுரை மேனி நிறம்’

தெரியுமா? என்று சுடச் சுடப் பதில் கூறினாள்.

கறுக்காய்ப் பழம் இனிக் கறுக்க இடமில்லாத கறுப்பு. கருங்காலிச் சிமிழும் அத்துணை கறுப்புத்தான். அலையடித்த மணலுக்கு அறல் என்பார்கள். அதுவும் கறுப்பேதான். ஆனால் இவையெல்லாம் ஒருவித பிரகாசம் பொருந்திய கறுப்பு. அது போல என் காதல

ரும் கறுப்பாலழகரடி. அழகொழுகுங் கறுப்பு நீ சொன்னது போலச் சுட்டகட்டை போன்ற கறுப்பல்லடி புரிகிறதா? என்றுள்.

இந்தச் சமயத்தில் கம்பர் இராமனின் பேரழகை வர்ணித்த கவிதையொன்று ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

‘வெய்யோ னொளி தன்மேனியின் விரிசோதியில்
மறைய
பொய்யோ வெணு மிடையாளொடு மிளையானொ
டும் போனான்
மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழைமுகிலோ
ஐயோ விவன் வடிவென்பதொ ரழியா வழகு
டையான்

என்பதில் இராமனின் மேனியின் விரிசோதியில் வெய்யோனொளி மறைகிறது என்கிறார். இராமனின் கரிய மேனி விரிசோதியுடையதாம். மையோ, மரகதமோ, மழை முகிலோ என்பதற்கும் கறுக்காய்ப் பழம். கருங்காலிச் சிமிழ். அலையடித்த மணல் என்பதற்கும் ஒப்புமையிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இரகசியத்துக்கும் பெண்களுக்கும் வெகு தூரம். ஏதாவது புதிய செய்தியொன்று கிடைத்துவிட்டால் அது அடுத்த நிமிடம் ஊரெங்கும் பரந்துவிடும். சுலைகா கட்ச் கடக் கூறிய பதில் தோழிக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவளாற் பொறுக்க முடியவில்லை. இரகசியம் பொசுபொசுத்துவிட்டது.

ஃ ஃ ஃ

தாய், வெளியூருக்குச் சென்றிருந்த தன் கணவனுக்குச் செய்தியனுப்புகிறாள். வாய் மொழி மூலம் தானே செய்தியனுப்பவேண்டும். அந்தக் காலத்தில் பொதுவாக எல்லாருக்கும் பட்டப்பெயர் கொண்டழைப்பது வழக்கம். வாழைப்பழத்தார் என்பது ஒருவரின் பட்டப்பெயர். அவர் தனது கணவன் நிற்குமிடத்துக்குப் போகிறார்; என்றறிந்தவள் அவரையணுகித் தனது மகளைச் சுட்டி:

‘வாழைப்பழத்தாரே இவளின் வாப்பாவுக்குச்
 சொல்லிடுங்கோ
 சீனி வெள்ளை நாகு சீர்குலைஞ்சி போச்சி தெண்டு
 ஒத்தாலே வெள்ளாமை இளங்குடலை பூஞ்சோலை
 மாட்டாலழியு தென்று என்ர மன்னவற்குச்
 சொல்லிடுங்கோ.

என்று கூறியனுப்புகிறாள்.

சீனி வெள்ளை நாகு என்பது தன் மகளை. அவள்
 காதல் வலையிற் சிக்குண்டு விட்டாள் என்பதைச் ‘சீர்
 குலைந்து போச்சிது’ என்று கூறுகிறாள். ஏற்றுப் பூட்டி
 நீரிறைத்து உண்டாக்கிய வேளாண்மை, பூத்த பரு
 வம். மாடேறியழிக்கிறது. பூப்படைந்த தன் மகள்.
 கஷ்டப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டவள் கன்னியழிந்துவிட்
 டாள் என்பதை மறைமுகமாகச் சொல்லியனுப்புகி
 ராள். வாழைப்பழத்தார் போய் வாப்பாவிடம் சீனி
 வெள்ளை நாகு சீர்குலைந்த செய்தியைச் சொல்லுகிறார்.
 வாப்பாவுக்கு நெஞ்சு பகீரென்கிறது. செய்து கொண்
 டிருந்த வேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு
 வருகிறார். கோபம் கட்டுக் கடங்காமல் வருகிறது.
 மனைவியை வரையில் வந்தபடி பேசி விடுகிறார். நீ கண்
 டிப்பாயிருந்திருந்தால் இந்த அவமானம் ஏற்பட்டிருக்
 காதே என்று குமுறுகிறார். சுவைகாவைக் கூப்பிட்டார்.
 தந்தையின் அழைப்பு அவளைக் கெடுகலங்க வைத்து
 விட்டது. பயந்து பயந்து என்ன வாப்பா என்றாள்.

உனது நடத்தை குறித்து ஊர் சிரிக்கிறது.
 வெளியே தலைகாட்ட முடியவில்லை. இனிமேல்

‘கடப்பைக் கடந்து காலெடுத்து வெச்செயெண்டா
 இடுப்பை முறித்து வேலி இலுப்பையின் கீழ் போட்
 டிருவேன்

‘வாசல்கடந்து வழிகண்டு போனாயெண்டா
 வேசைமகளே யுன்னை வெட்டிடுவேன் ரண்டு
 துண்டா’

இனிமேலும் அவனோடு தொடர்பு வைத்துக் கொள்
 ளாதே என்று எச்சரித்தார். வயது வந்த பெண்ணைத்
 தண்டிக்கத் தந்தைக்கு மனம் வரவில்லை. கண்டித்தார்.

ஃ ஃ ஃ

காவலும் கட்டுப்பாடும் வலுத்துவிட்டன. சுலைகா என்ன செய்வாள் பாவம். இருகைக்கிடைப்பட்ட முழவு போல் இடர்ப்படுகின்றாள். தனது அவல நிலையை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலிருக்கிறது. அவளது உள்ளக் குமுறலைக் கண்ணீர்தான் வெளிப்படுத்துகிறது.

சோகமே உருவான நிலையில் சுலைகாவைச் சுலைமான் சந்திக்கிறான். அவனைக் கண்டதும் விம்மி விம்மியழுகிறான். அவன் வழமைக்கு மாறாகக் கண்ட காட்சி இது. அவளை வாரியனைத்துக் கொண்டான்:

‘சினத்துச் செப்பே என்ற சிங்காரப் பூங்குயிலே
வானத்தைப் பார்த்தமுத காரணத்தைச் சொல்லுகிறீ

கண்டுவம்பிக் கீழிருந்து கண்கசக்கி ஏனழுதாய்’
என்று கேட்டான். துணைபுரிவார் யாருமில்லாத நிலையில் தெய்வத்தை நினைந்து வானத்தைப் பார்த்தமுதது இயற்கை. இவளுக்கு என்ன ஆபத்து நேர்ந்தது? ஏன் வானத்தைப் பார்த்தமுதாள்.? என்றறிய அவாவுகிறான். காரணத்தைக் கேட்கிறான், விம்மலின் மத்தியில்:

‘நெருக்கம் பொறுக்காமல் நின்றமுதேன்
மச்சானே’

என்று பதில் கிடைக்கிறது. உம்மர வாப்பாவின் கட்டுப்பாடு ஒருபுறம். உங்களைச் சந்திக்கும் ஆவல் மறுபுறம். இவற்றிற்கிடையே நான் தத்தளிக்கிறேன் என்று கூறுகிறான்.

பொதுவாக வயது வந்த பெண்களுக்கு வீட்டில் நெருக்கம்தான். அவர்களின் மனோ நிலையைச் சில பெற்றோர்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை. ‘பருவம் வந்தால் பறையனிடமாவது கொடுத்துவிடு’ என்ற பழமொழி அதற்காகக் கூறப்பட்டதென்பதை மறந்து விடுகிறார்கள். சுலைகாவின் மனோநிலையை நன்கு தெரிந்து கொண்ட சுலைமான்:

‘மாமி மகளொருத்தி மாம்பழுப்புப் போலிருக்காள்
மாலையொன்று சூட்ட ஒருமாசம் பிறக்குதில்லை’

என்று கூறி அவளின் அழகையை மாற்ற முயற்சிக்கிறான். இந்த வார்த்தை அவளுக்கு ஒருவாறு நிம்மதியளிக்கிறது.

எல்லா மாதங்களிலும் விவாகங்கள் நடப்பதில்லை. கலியாண மாதங்கள் சில உண்டு. அந்த மாதங்கள் வரும்வரை விவாகங்களைத் தாமதித்து வைப்பதுண்டு. அதைத்தான் ஒரு மாசம் பிறக்குதில்லையென்று குறிப்பிடுகிறான்.

அவளுக்கு இருக்கும் நெருக்கத்துக்கு அவள் கூறும் வேறொரு காரணமுமுண்டு. அதுதான்:

'சந்தியிலே நின்ற சந்தனப்பூங் கொன்னையை
ஆய்ந்து முகந்தே னென்று எங்கட ஆட்களெல்
லாம் ஏசுகினம்'

நான் தங்களைக் காதலிக்கிறேனென்றறிந்த எதை சுற்றத்தவர் என்னை ஏசுகிறார்கள். தூற்றுகிறார்கள். அது எனக்குப் பெரும் வேதனையாயிருக்கிறது என்றான். இனசனத்தார் மாப்பினையைத் தேடிக் கட்டி வைப்பதற்கு முன், அவளாகவே ஒருவனைக் காதலிக்க முற்பட்டதைக் குற்றமாகக் கற்பித்து வம்பும் வசையுங் கூறுகிறார்கள். அது பெரிய நெருக்கம் அவளுக்கு. மாலையொன்று சூட்ட என்ற சுலைமானின் வார்த்தையால் கவலையை மறந்த அவள், எவரும் எதையுங் கதைக்கட்டும் எனக்கென்ன? நான் என் மாமன் மகனைத்தானே காதலிக்கிறேன். ஆனால்,

'வாவென் றழைத்திடுவேன் வாசலிலே பாய்தரு
வேன்

வாப்பா அறிந்தால் வாளெடுத்து வீசிடுவார்'

பகிரங்கமாகவே உங்களை என் வீட்டுக்கு அழைக்கவும் முடியும். ஆனால், வாப்பாவுக்கு மட்டும் தான் பயமாயிருக்கிறது. எத்தனை காலத்துக்கு இப்படிப் பயந்து வாழ்வது. எனக்கு நிம்மதியில்லையா? என் மனம் படும் அவஸ்தை உங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது. அதை நீங்களேன் சிந்திக்கப் போகிறீர்கள்:

‘மனசை மனசறியும் வஞ்சகத்தை நெஞ்சறியும்
மனசிலுள்ள பூங்காரத்தை ஆரறியப் போருங்க’
உங்களையே கதியென்றிருக்கும் இந்த அபலைக்கு வாழ்
வளிப்பீர்களா?

‘வாயிருந்தா லிந்த வயதுவந்த புளியமரம்
சொல்லாதோ என்ர துரை சொன்ன உறுதிமொழி’
முன்னொரு போது விவாகஞ் செய்து கொள்வதாக
அவன் கூறிய உறுதி மொழியைச் சாட்சியத்தோடு
ஞாபகப்படுத்துகிறான். அந்த வயது வந்த புளிய மரத்
தைத் தவிர களவுக் காதலருக்குச் சாட்சியமளிக்க
வேறு யாரிருக்கிறார்கள். மேலும்;

‘வெள்ளி விடிவெள்ளி வெள்ளாப்பில் மறையு
மட்டும்

சொன்ன கதைகளெல்லாம் சொப்பனமாய்
மறந்தீரோ’

என்று இரவுக் குறியின்போது இருவரும் பேசித்தீர்த்த
திட்டங்களையும் நினைவுபடுத்துகிறான். ‘வெள்ளாப்பு’
என்பது விடியற் காலையைக் குறிக்க மட்டக்களப்பு மக்
கள் உபயோகிக்கும் சொல். வெள்ளாப்பு ஆனதும்
விடிவெள்ளி மறையத் தொடங்கும்.

மச்சான் எனக்கு நிம்மதியளியுங்கள். எனது நிலை
எப்படியிருக்கிறது தெரியுமா?

‘மருக்காலஞ் சோலையிலே மறுகிநிற்கும் மானது
போல்
தவிக்கிறேன்கா ராசா உன்ர தாலிகழுத் தேறு
மட்டும்’

என்கிறான். உங்கள் தாலி என் கழுத்தில் ஏறுமட்டும்
நான் தவித்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன். என் தவிப்
புக்கு உவமையொன்று சொல்லட்டுமா? முட்கள்
நிறைந்த மருக்கால மரக்காடு. அதன் நடுவே அகப்
பட்டுக் கொண்டது ஒரு மான். அதற்கு அங்கு நிற்
கவும் முடியவில்லை. வெளியேறவும் முடியவில்லை. அதன்
தவிப்பு எப்படியோ அது போலத்தான் என் தவிப்பும்.

பெற்றோரின் கட்டுப்பாடு என்ற மருக்காலஞ் சோலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களின் நெருக்கத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. உங்களோடு வெளியேறிவிடலாமா என்றால் அதுவும் முடியவில்லை. தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னை மணந்து, உங்கள் தாலி என் கழுத்தில் ஏறினாந்தான் என் தவிப்பு நீங்கும். என் தவிப்பை நீக்கி என்னை ஆட்கொள்ளுங்கள் என்று கெஞ்சுகிறேன்.

விரைந்து தன்னை மணந்து கொள்ளுமாறு பலவாறு கூறியும் அவன் திடமான பதிலொன்றுங் கூறாமையால் அவனது உள்ளத்தைத் தொட ஒரு செய்தி சொல்லுகிறேன். மெய் தொட்டுப் பயின்ற நிலையில் அவள் கருப்பவதியாய் விடுவது நூதனமல்ல:

‘பூவிருக்கும் அல்லசற்குப் பூச்சி எங்கிருந்தும்
தங்கவரும்
பூவிலேயும் பிஞ்சு பிடித்திடுமோ நானறியேன்
பூத்து மலர்ந்து பூவாசங் கொண்டிருக்கேன்
பூத்தமரம் காய்க்குமென்றால் பூவலொன்று கை
தருகும்’

ஆகையால்; வந்து வழி பண்ணிடுங்கோ வம்புக்கிடம் வையாதேங்கோ என்றான். நீங்கள் பூச்சி நான் பூ. பூச்சியின் மூலம் மகரந்தச் சேர்க்கையால் பூ பிஞ்சாகலாம். நாமிருவரும் மெய் தொட்டுப் பயின்று வருகிறோம். அதனால் நான் ஒருவேளை கருப்பவதியாகலாம். அப்பொழுது நிலைமை என்னாவது? அதை எப்படி மறைக்க முடியும்? அப்படியொன்று நேர்ந்துவிட்டால் எனக்கு ஆழக்கிணறு இருக்கவே இருக்கிறது. அப்பால் எனது பிணத்தைத்தான் காண்பீர்கள்—என்று அச்சுறுத்துகிறான்.

இவள் என்மேற் சந்தேகங் கொள்கிறாள். இவளைத் திருப்திப்படுத்தவேண்டும். எனக் கருதிய சுவைமான ‘உன்னை மறப்பதென்றால் உயிரோடே யாகாது மாண்டு மடிவதுதான் மறப்பதற்கு மாற்றுவழி’ என்று கூறி அவளின் கையிலடிக்கிறான். ‘காதல், அன்

றேல் சாதல்' என்ற காதலரின் தாரக மந்திரத்தை உச்சரித்து அவளின் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்ய மீண்டும் உறுதி மொழி பகர்கிறான்.

ஃ ஃ ஃ

ஒரு நாள், தோழி சுலைமாணைச் சந்திக்கிறாள். சுலைகாவின் அவல நிலையை எடுத்துக்கூறி அவளை விரைந்து வரைந்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்துகிறாள். இப்படியான ஒரு கட்டத்தைக் சுபிலர் தரும் குறிஞ்சிக் கலியிற் காணலாம்.

தோழி தலைவனை விளித்து: காதல் நோயால் வருந்துகிறாள் தலைவி. ஆனால் அவளின் வருத்தத்தைப் பிறர் அறிந்துவிட்டால் உன்னையல்லவா பழித்துப் பேசுவார்கள். அவ்வாறு பிறர் பழித்தலை அவளாற் பொறுக்க முடியாது. அதனையெண்ணித் தனது துயரினை வெளியே காட்டாது, தனக்குள்ளே அடக்கிக் கொள்கிறாள். எனவே, இனியும் காலங் கடத்தாதே. விரைவில் மணம் முடிப்பாய் என்று வற்புறுத்துவதாக அந்தக் கவி அமைகிறது;

அனை அரும் பண்பினாள் நின் தீமை காத்தவள்
அருந்துயர் ஆர் அஞர் தீர்க்கும்

மருந்து ஆகிச் செல்கம் பெரும் நாம் விரைந்தே'
என்பது அந்தக்கவி.

தோழியின் வற்புறுத்தலுக்குச் சுலைமான் கொடுத்த பதிலென்ன?

'பட்ட மரத்திற் பழமிருந்து என்ன செய்ய
இலையிருந்து காற்றடித்தால் கிளி எங்கிருந்து
தங்கவரும்'

என்பதுதான். என்ன புதிர் போடுகிறான், என்கிறீர்களா? கருத்து. அவள் மட்டும் என்னை விரும்பிக் கொண்டிருக்கிறாள்; நானும் அவளைக் கைவிடத் தயாராயில்லை. ஆனால் நாங்களிருவரும் விரும்பி விவாகஞ் செய்து கொள்வது என்பது முடியக் கூடிய காரியமா? நீயே சொல்லேன். இன சனத்தார் ஒன்றுபட்டு அதனை நிறை

வேற்றி வைக்க வேண்டாமா? அவளின் பெற்றோரிடத்தில் என்னைப் பெண் கேட்டுப் போகச் சொல்கிறாயா? உலக வழக்கம் தெரியாதவள் போல் பேசுகிறாயே என்பது தான்.

சுலைமானின் மன உறுதியையும் விருப்பத்தையும் கொள்கையையும் நன்கு புரிந்துகொண்ட தோழி, உண்மைதான். நான் முயற்சிக்கிறேன் என்று கூறிவிட்டு, சுலைகாவின் தாயை அணுகி நிலைமையை நன்கு புலப்படுத்துகிறாள். தாய் தந்தையை உடன்படுத்துகிறாள். விவாகம் நடந்தேறுகிறது.

ஃ ஃ ஃ

கற்பொழுக்கம்: மணவினை நிகழ்ந்து கற்பு நெறிப்பட்டுவிட்டார்கள் காதலர்கள். கருத்தொருமித்த வாழ்க்கை நகமும் சதையும்போல ஒன்றுபட்டு வாழத்தலைப்பட்டு விட்டார்கள். ஒருநாள் வெளியே சென்றிருந்த சுலைமான் வீட்டுக்கு வருகிறான். மனைவியைக் காணவில்லை. சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான். இல்லை. படுக்கையறையுட்புகுந்தான். கட்டிலில் அயர்ந்து தூங்குகிறான். அவளின் தூக்கநிலை அவனது கண்களுக்குப் பெருவிருந்தாயிருக்கிறது. தட்டியெழுப்ப மனம் கொள்ளவில்லை. கவிதை பிறக்கிறது:

‘கண்டுவம்மிப் பூ நிறத்தாள் கவரிபுள்ளி மான்
குயிலரள்
அரும்பு முகைப் பூண்முலையாள் ஆசனத்தில்
நித்திரையோ’

என்று பாடுகிறான். சப்தம் கேட்டதும் அவளின் தூக்கம் கலைகிறது. விழித்துப் பார்க்கிறாள். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்க்கிறாள். கணவர்—சை! என்ன செய் தேன். அவர் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன். தூக்கமல்லவா வந்துவிட்டது. என்று தன்னை நொந்து கொண்டு துள்ளியெழுந்தாள்.

வந்து விட்டீர்களா? சற்றுக் கண்ணயர்ந்துவிட்டேன். இருங்கள். இதோ வந்துவிட்டேன்; என்று கூறி விட்டு சமையலறைப் பக்கம் ஓடுகிறாள். கணவனுக்கு

உணவு படைக்க—அவளது போக்கைப் பார்த்து ரசித்
துக்கொண்டு

‘மான்போலத் துள்ளி மயில்போற் சிறகொதுக்கித்
தேன் போற் குடியெழுப்பி என்ர சின்ன வண்டே
எங்கே போராய்’

என்று கேட்கிறான். தேன் என்பது தேனீயைக் குறிக்
கும். திரும்பி நின்று சிரித்தவாறே கொஞ்சம் பொறுத்
திருங்களேன், உணவு படைக்க வேண்டாமா? என்று
கூறிவிட்டுச் செல்கிறான்.

ஃ ஃ ஃ

மட்டக்களப்பில் மனைவி வீட்டிற்குத் தம்பதிகள்
வாழ்க்கை நடத்துவார்கள். புதுமணத் தம்பதிகள்
ஏழாம் நாள் மணமகன் வீட்டுக்குக் கால் மாறிடப்
போவதுண்டு. விவாகத்தின்போது மணமகனுக்கு மற்
றவர்களின் நகைகளை இரவலாக வாங்கி அணி செய்
வதும் உண்டு. கால் மாறிடப் போகும்போது சுலைகா
வின் தாய்—

‘போராய் மகளே உனக்குப் புத்திசொல்லத்
தேவையில்லை
ஊரார் மணிக்கோவை உடைந்து போனால் வந்தி
வரும்’

என்று சொல்லியனுப்புகிறான். தன் மேற்பார்வையிலி
லிருந்து வெளியே செல்லும் மகள் அஜாக்கிரதையா
யிருந்து விடாமலிருக்கப் புத்தி சொல்லியனுப்புகிறான்.
மணிக்கோவை உடைந்து போனால் புதிய மணிக்
கோவை வாங்கி வந்தி கொடுக்கவேண்டிவரும். தவி
ரவும் மகளே, நீ செல்லுமிடம் உனக்குப் புதிது. ஆங்
குள்ளவர்களைப் பற்றி நீ அறியாய். உன்னைப் பற்றி
யும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. நீ அவர்களோடு வெகு
ஜாக்கிரதையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்க
ளின் மனம் கோணமல் நடந்துகொள். உன்னில் குற்
றங் குறைகள் காண முயல்வார்கள். அப்புறம் சமா
தானஞ் செய்யும் பொறுப்பு வரும். ஆதலால் புத்தி
யாய் நடந்துகொள் என்பதும் பாடமாகும்.

தேன்மதி நாட்கள் கழிகின்றன. எத்தனை நாளைக் குச் சும்மா வீட்டில் நேரத்தைக் கழிப்பது. 'மாமியார் வீடு மகா சவுக்கியம். ஏழு நாட் சென்றால் இழவு பட்டபாடு' என்றொரு பழமொழி இங்கு வழங்குகிறது. தனிக் குடித்தனம் நடாத்த வேண்டும். அதற்குப் பொருள் வேண்டும். பொருள் வயிற்பிரிய முடிவுசெய்து விட்டான் சலைமான். திரும்பி வரக்கூடிய காலக்கெடு வையுங் கூறுகிறான்.

ஃ ஃ ஃ

பொருள் வயிற்பிரிவு: பிரயாணத்துக்குத் தயாரானான். சலைகாவையணுகிப் போய் வரட்டுமா கண்ணே எனப் பிரியாவிடை கேட்கிறான். மெளனம்—இளம் தம் பதிகளல்லவா? விடை கொடுக்க அவளுக்கு எப்படி மனம் வரும்:

'போகட்டோ என்று என்ற பொற்கொடியார்
கேட்குகிறார்

போ என்றுசொல்லப் பொருந்துதில்லை யென்மனசு' என்கிறாள். கண்ணீர்தான் பதில் சொல்லுகிறது. பிரிவுத் துன்பம் பொல்லாதது. இலேசிற சம்மதங் கொடுக்க மாட்டார்கள் பெண்கள். ஆற்றுவதும் அரிதுதான்—

'செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வவ்வரவு வாழ்வார்க் குரை. — என்பது குறள்.
'பிரிந்து கடிதில் வருவேன்' என்ற தலைமகனுக்குத் தலை வியின் சார்பில் தோழி கூறுகிறாள். 'பிரியமாட்டேன் என்று கூறுவதானால் கூறு. பிரிவேன், விரைந்து வருவேன் என்பதை நீ வரும்போது உயிரோடிருப்பார்களே அவர்களிடம் கூறு' என்கிறாள்.

அவன் செல்லும் மார்க்கம் மிகக் கஷ்டமானது. வழியில் என்னென்ன நேருமோ தெரியவில்லை. தனிப் பிரயாணம். இவ்வாறு என்னவெல்லாமோ அவளது உள்ளத் திரையில் தோன்றி மறைகின்றன. அவளின் தனிமையை அவன் உணர்கிறான். அவளைக் கட்டிய ணைத்துக் கொண்டு

‘கடலிலே கதிரநபி கப்பலிலே ஹயாத்துநபி
மலையிலே முகையதீன் மலைநங்கணமே போய்
வாறேன்’

எனக்கு என்ன ஆபத்தும் நேராது. நான் எந்த வழி
போனாலும் எனக்குப் பாதுகாவலர் இருக்கிறார்கள். நீ
பயப்படாதே—

‘வங்காளம் போறேனென்று மனக்கவலை வையாதே
சிங்காரக் கொண்டைக்குச் சீப்பிரண்டு வாங்கி
வாறேன்’

என்றால், அவளுக்குச் சிரிப்பு வராதா என்ன? சீப்புக்காக
அவள் சிரிக்கவில்லை. தன்னை இன்னும் குழந்தையா
கத்தானே நினைக்கிறார் என் கணவர். சீப்புக் கிடைக்கு
மென்று நான் திருப்தியடைவேன். விடை கொடுத்து
விடுவேன் என்று கருதுகிறாரே, என்றுதான் சிரித்தாள்

‘பூசின செம்பே பூமுதிரை மேனியரே
இராச மணிவிளக்கே நாட்படுமோ வந்துசேர
நானைக்கு வருவேன் ரண்டு நாட்சென்று நான்
வருவேன்’

என்றெலாம் சொல்வாய் மச்சான் உன்ர சொல்லை
யுமோ நம்புறது’

என்று செல்லமாகக் கேட்டாள். சொன்ன தவணைக்கு
வந்து விடுவீர்களா? என்னை மறக்கடிக்க வேறு பராக்கு
உங்களுக்கு ஏற்படாதா? எப்படி நம்புவேன் நான்.
தனியே எப்படித் தரித்திருப்பேன். எனது தனிமை
யைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்க எனக்கு யாரிருக்கிறார்கள்.

‘பொழுதை வரவிடவா பொன்வண்டைத் தூதி
டவா

நிலவை வரவிடவா என்ற நீலவண்டே சொல்லு
கிளி

என்று கேட்கிறாள். இந்தக் கேள்வி அவன் மனத்தைப்
பெரிதும் வாட்டுகிறது. என்ன செய்வது இல்லறம்
நடாத்தப் பொருள் வேண்டுமே. பிரிந்து சென்றால்
தானே பொருள் தேடலாம். அவனது முகத்தில் தனது
முகத்தைப் புதைத்துக் கண்ணீரால் விடைகொடுத்தாள்.

ஃ ஃ ஃ

பிரிவு: அரிசியிருந்தால்தான் வரிசை என்பது புது
மாப்பிளை சுலைமானுக்குத் தெரியும். அதனால்தான்
மனைவியைப் பிரிய மனமில்லாமற் பிரிந்து பொருள்
தேடப் புறப்பட்டான்.

நாட்கள், வாரங்கள் நகர்கின்றன. சுலைகாவைத்
தனிமை வாட்டுகிறது. அவனது வருகைதான் அவ
ளது குறிக்கோள். ஒருநாள் தோழி வருகிறாள்:

‘என்னம்மா! சுலைகா முகம் ஒரு மாதிரியாயிருக்
கிறதே!

‘என்ன மாதிரி இருக்கிறது!’

‘இராத்திரி தூக்கமில்லையோ?’

‘ஆமாம் இராத்தூக்கமுமில்லை. பகற் தூக்கமு
மில்லை. எப்படியடி தூக்கம் வரும்?’

பெருமூச்சுத்தான் பதில் சொல்லுகிறது.

ஃ ஃ ஃ

இச்சந்தர்ப்பத்துக்குப் பொருத்தமான ஐந்திணை
யறுபது கவிதையொன்று;

பொன்னிணர் வேங்கைப் புனஞ்சூழ் மலைநாடன்
மின்னினனைய வேலேந்தி யிரவினில்

இன்னே வருங்கண்டாய் தோழி இடையாமத்து
என்னை இமை பொரு மாறு

தோழியே, நமது தலைவன் பொன்போன்ற பூங்கொத்
துக்களையுடைய வேங்கை மரங்கள் நிறைந்த மலைநாட்
டையுடையவன். அவன் மின்னின் அனைய வேலேந்தி
இந்த இருட்டிலே இப்பொழுது வந்து கொண்டிருப்
பான். இந்த நள்ளிரவிலே எனது கண் இமைகள்
ஒன்றோடொன்று எப்படித்தான் பொருந்தும். அவனை
நினைந்து எனது கண்கள் உறங்க மறுக்கின்றன என்று
தலைவி கூறுகிறாள். நெஞ்சிலே கவலையுள்ளவர்கள் நிம்
மதியாகத் தூங்க மாட்டார்கள்.

‘வாராக்கால் துஞ்சா வரீந்துஞ்சா ஆயிடை

ஆரஞர் உற்றன கண் — என்பது குறள்.

நீயும் ஆறியிருக்க வேண்டும். உன் கண்களும் துயில்

கொள்ள வேண்டும் என்ற தோழிக்குத் தலைவி 'அவர் வாராதபோது அவர் வரவு பார்த்து என் கண்கள் துயில் கொள்ளாதிருக்கின்றன. அவர் வந்த போழ்தும் அவர் பிரிவஞ்சித் துயில் கொள்ளாதிருக்கின்றன. ஆதலால் இரு வழியும் என் கண்கள் பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றன' என்று கூறுகின்றாள்.

ஃ ஃ ஃ

பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே கலைகா—

'அஞ்சு திங்கள் அஞ்சு வெள்ளி ஐயாறு முப்பது நாள்
மறுபிறையுங் கண்டேன் அவரின் மறுமொழியைக் காணவில்லை'

என்று கூறுகிறாள்.

முஸ்லிம் பெண்கள் பிறைக் கணக்குக் கொண்டு காலத்தைக் கணிப்பது வழக்கம். இவளுக்கு விரலொற்றிக் காலத்தைக் கணிக்கத் தெரியாது. ஒரு திங்களி லிருந்து ஐந்தாவது திங்கள் ஒரு மாதம். ஒரு பிறை கண்டதிலிருந்து அடுத்த பிறை காணும் வரை ஒரு மாதம் என்றுதான் கணிக்கத் தெரியும். அவர் போய் ஒரு மாதமாயிற்று. அவரைப் பற்றிய செய்தியொன்றும் தெரியவில்லை. அங்கிருந்து யாரும் வரவும் இல்லை. அவராவது கடிதமொன்றை அனுப்பவும் இல்லை. அதுதான் கவலையாயிருக்கிறது என்றாள். மறுமொழியென்பது கடிதம். கடிதத்தைக் கண்டால் அவரைக் கண்டதுபோல ஒரு திருப்தி. அந்தக் காலத்தில் கடிதமொன்று வந்திருக்கிறது என்றால் அன்று வீட்டில் ஒரு திருவிழா மாதிரி. அடுத்தார் சனத்தாரெல்லாம் வந்து விடுவார்கள். வாசிக்கத் தெரிந்தவர்களுக்கு நல்ல வேலை. கேள்விப்பட்டு வருபவருக்கெல்லாம் வாசித்துக் காட்டவேண்டும். சுருக்கெழுத்து முறை தற்காலத்தில்தான் தோன்றியது. அன்றைய கடிதங்களும் ஒரு வகைச் சுருக்கெழுத்துத்தான். வாசிப்பவர் வாசிக்க ஒண்ணுமற் திக்குமுக்காடுவார். கேட்பவர்கள் 'போட்டு வாசி தம்பி' என்று சொல்லுவார்கள். எத்தனைமுறை

வாசித்தாலும் அத்தனை முறையும் அவனைக் கண்டது போன்ற உணர்வு அவளுக்கு.

விரலொற்றிக் கணிப்பது குறித்து வள்ளுவர் கூறுவது:

‘வாளற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும் அவர் சென்ற நாளொற்றித் தேய்ந்த விரல்.

அவர் நம்மைப் பிரிந்து போய் நாள்கள் சுவரின்கண் இழைத்தவற்றைத் தொட்டு எண்ணுதலான் என் விரல்கள் தேய்ந்தன. அதுவன்றி அவர் வரும் வழி பார்த்து எனது கண்களும் ஒளியிழந்து புல்லியவாயின. இவ்வாறாயும் அவர் வரவு உண்டாகவில்லை என்பதாம்.

சுலைகா, அவர் போய் ஒரு மாதந்தானே ஆயிற்று. யாரும் அங்கிருந்து வந்தாற்தானே கடிதம் கொடுத்தனுப்பலாம். சுகமாவது சொல்லியனுப்பலாம். இதற்காகவா இத்தனை சுவலை? பொறுத்திரம்மா என்றாள்.

பொறுத்திருக்கவா? எப்படியடி பொறுத்திருப்பேன்?

‘காரானை நீ ரெடுத்துத் துனியாலமெல்லாம் நீர் குடித்து வானங் கறுத்து வந்து மாரிசெய்யுங் கார்காலம்’

அல்லவா இது.

‘கன்னிக் கிரான்குருவி கடும்மழைக்கு ஆற்றாமல் மின்னி மின்னிப் பூச்செடுத்து விளக்கெரிக்கும் கார்காலம்’

இது உனக்குத் தெரியாதா என்ன?

கார்காலம், கடும்மழை, சும்மிருள் கிரான் குருவிகள் கூடுகளில் விளக்கேற்றி வைத்திருக்கின்றன. என்ன விளக்கு? மின்மினிப் பூச்சி விளக்கு — அது கன்னிக் குருவி—அதற்கென்ன சுவலை. விளக்கேற்றி வைத்துக் கொண்டு விளையாடுகிறது. நானும் அப்படியா? என் தலைவன்தானே எனக்கு விளக்கு. என் தலைவன் வருவேன் என்ற கார்காலம் வந்துவிட்டது. என்னை விளங்கச் செய்ய அவரைக் காணேன். அவர் வந்துவிட்டால் என் சுவலையெல்லாம் மறந்துவிடும். மேலும்,

‘இந்த மழைக்கும் ஈனெ வாற கூதலுக்கும்
சொந்தப் புருஷனென்றால் சுணங்குவாரோ முன்
மாரியில்’

என்றாள்.

தோழி சொந்தப் புருஷன்தானம்மா அவர்.
அதிலென்ன குறைச்சல், வரச் சுணங்கிவிட்டார் அவ்
வளவுதானே. (தோழிக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.
அடக்கிக் கொண்டு) அப்படியெல்லாம் கோபிக்கக்
கூடாதம்மா வந்துவிடுவார் என்றாள்.

ஃ ஃ ஃ

பிரிந்து சென்ற தலைவன் கார்காலம் கடந்தும்
வாராமை குறித்து வந்த வாடையைப் பழிப்பதாக

‘சுடிதுவந்து இறுத்த கண்ணில் வாடை
நெடிது வந்தனை என நிலலாது ஏங்கிப்
பலபுலந்து உறையும் துணையில் வாழ்க்கை
நம் வலத்து அன்மைகூறி அவர்நிலை
அறியுசம் ஆயின் நன்றுமன் தில்ல
பணிவார் கண்ணம் ஆகி இனி அது
நமக்கே எவ்வம் ஆகிற்று

அனைத்தால் தோழி நம் தொல்வினைப் பயனே’
என்னும் அகநானூற்றுச் செய்யுட்பகுதி ஒன்றுண்டு.
அதாவது:— இரக்கமற்ற வாடையும் வீரையில் வந்து
நிலைபெற்றது. அது இங்கே நிலலாது பெயர்ந்து நம்
தலைவரிடத்திலே சென்று ‘நீ நெடுங்காலம் பிரிந்து வந்
திருக்கின்றனை’ என்று சொல்லாதோ; பலவற்றையும்
வெறுத்தவளாக வாழும் துணையற்ற இந்தத் தனித்த
வாழ்க்கைக்கு நம்முடைய சக்தியற்ற தன்மையை அவ
ரிடம் எடுத்துச் சொல்லி, அவருடைய உள்ளத்து நிலை
யினையும் சென்று அறியுமானால் மிகவும் நன்மையாயி
ருக்குமே. ஆனால், அவ்வாடையானது இப்பொழுது
நீர் வடியும் கண்களையுடையேம் ஆகிய நமக்கே மீண்
டும் துன்பம் விளைவிப்பதாயிருக்கிறது. நம்முடைய
பழைய தீவினையின் பயன் அவ்வளவே போலும் என்
பதாம்.

தலைவனின் பிரிவால் தலைவி பசலை மிகவானாள். வானமும் இவளுக்காக இரங்கி மழை தொடங்கிக் கார் காலத்தை அறிவித்தது. இதைத் தலைவர் அறிந்து இன்னும் வராதிருக்கின்றார் என்பதை;

‘சென்றநம் காதலர் சேணிகந்தா ரென்றெண்ணி
ஒன்றிய நோயொடு இடும்பை பலகூர
வென்றி முரசின் இரங்கி எழில் வானம்
நின்றும் இரங்கும் இவட்கு. — எனக் கார் நாற்பதுக் கவிதை ஒன்று கூறுகின்றது.

மேலும் அவள் —

‘அரிசிச்சிமிலையில் அரிசியள்ளிப் போடையிலே
தரிக்குதில்லை யென்மனசு தங்க மச்சான் வாற
தெப்போ’

என்கிறாள். அரிக்கஞ் சட்டியில் அரிசியை மச்சானுக்குஞ் சேர்த்து அள்ளிப் போட்ட கை. இப்பொழுது தனக்கு மட்டும் போடுகிறது. தரிக்குமா அவள் மனசு. அவருக்குஞ் சேர்த்து அள்ளிப் போடும் நானே நினைக்கிறாள். அழுகை வரப் பார்க்கிறது;

‘ஒருபோக வேளாண்மை உயர்வானைப் பார்ப்பது
போல்
இருகண்ணுஞ்சோர என் இராசாவைப் பார்த்தி
ருக்கேன்’

வானம் பார்த்த வேளாண்மை. மானாவாரியென்பார்களே. அது மழையை வேண்டி வானத்தைப் பார்த்து வாடி வதங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதுபோன்றது என் நிலைமை. மழை வரும் வருமென்று அது வானத்தைப் பார்க்கிறது. நானும் என் தலைவர் வருவார் வருவாரென்று வழி பார்த்த வண்ணமிருக்கிறேன். அதனால் என் இரு கண்களும் பூத்துப்போயின. என் உள்ளம் அழுதுகொண்டே இருக்கிறது. நான் மட்டுமா அழுகிறேன்? —

‘கட்டிலமுகுதுகா கடதாசி மின்னுதுகா
விசிறி குழறுதுகா என்ற வேந்தர் வரக் காணவில்லை’
அவர் படுக்கும் கட்டில், அதன் சோடனைக் கடுதாசிகள்

அவர் விசிறிக் கொள்ளும் விசிறி. எல்லாமே அழு
கின்றன.

‘அந்தி விடிஞ்சி அனுதினமும் ஓடிவந்து
குந்துமந்தத் திண்ணை சூழறியழுகுதுகா’.

கிராமப் புறங்களில் மண் வீடுகள்தான் அதிகம். சாதர
ரணமாக வெளித் திண்ணையிற் தான் பகற் புழக்கம்
இருக்கும். வீட்டுடைத் தலைவன் உட்கார்ந்திருக்க ஒரு
குறிப்பிட்ட இடம் இருக்கும். அந்த இடமும் கூட
அழுகிறது என்கிறார்.—

‘விரிந்து ஆனா மலராயின் விளித்து ஆலும் குயி
லாயின்
பிரிந்து உள்ளார் அவராயின் பேதுறாஉம் பொழு
தாயின்

அரும்படர் அவலநோய் ஆற்றுவள் என்னுது
வருந்தநோய் மிகுமாயின் வணங்கிறை அளிஎன்னு
எனச் சேரமான் பெருங்கடுங்கோ என்னும் புலவர்
பாலைக் கலியிற் கூறுகின்றார்.

தலைவனைப் பிரிந்து தவிக்கும் தலைவி தோழியைப்
பார்த்து நான் என்ன செய்வேன். அதோ பார் மா
தளிர்ந்து விட்டது. மரங்கள் மலர்ந்தன. முல்லை
அரும்பி விட்டது. சும்பியும் வண்டும் தேன் தேடி
வந்து விட்டன. குயில்கள் கூவுகின்றன. இவற்றைக்
கண்ட பிறகும் நான் எப்படித் தரித்திருப்பேன். எவ்
வாறு தனிமை சகிப்பேன். என்று கூறி அழுகிறார்.
எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். வள்ளுவர் கூறுவதைக்
கேள்:

‘வீழுநர் வீழப் படுவார்க்கு அமையுமே
வாழுநம் என்னுஞ் செருக்கு—

தாம் விரும்பும் கணவரசல் விரும்பப்படும் மகளிருக்கு
காதலர் பிரிந்தாராயினும் நம்மை நினைத்து விராவில்
வருவார். வந்தால் நாம் இன்புற்று வாழலாம். என்ற
தெரியும் இருக்க வேண்டுமாம். தெரியுமா? ஆறியிரு
என்கிறார் தோழி.

ஃ

ஃ

ஃ

சேவல் கூவும் சப்தம் கேட்கிறது. கூரையிலே நின்று கூவுகிறது. தனது அவல நிலையை அவருக்கு எப்படித் தெரியப்படுத்துறது. ஆற்றாமை மிஞ்சி விட்டது. தன் நிலையை யாரிடமாவது சொல்லியனுப்ப வேண்டும். யாருமில்லை. இந்தச் சேவலிடமாவது சொல்லியனுப்புவோம்;—

‘கூரையிலே நின்று கூவுகின்ற சேவலரே
நான் தனியே யிருக்கேனென்று நாவெடுத்துச்
சொல்லிடுங்கோ’

என்று, தோழியிருப்பதையும் பொருட்படுத்தாது கூறுகிறாள்.

குணமாலை தன் விரகதாபத்தைக் கிளியிடம் கூறிச் சீவகனிடம் தூதனுப்புகிறாள். இதனை,

‘தெளிகயம் மலர் மேலுறை தேவியின்
ஒளியுஞ் சாயலு மொப்புமை யில்லவள்
களிகொள் காமத்திற் கையற வெய்தித்தன்
கிளியைத் தூதுவிட்டாள் கிளந்தென்பவே.’

எனத் திருத்தக்கதேவர் கூறுகிறார்.

இரவில் இளந்தென்றல் வீசும். அது உடலுக்குக் குளிர்ச்சியை உண்டாக்கும். பால் போல் எறிக்கும் வெண்ணிலவு உள்ளத்துக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும். இத்தகைய இளந்தென்றலும் சந்திரிகையும் வேதனையைத் தருகின்றன. காரணம் இருக்கவேண்டும். தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவிக்குத் தென்றல் சுடு காற்றாகவும் குளிர் நிலவு வெப்ப நிலவாகவும் அமைகின்றன.—

‘தண்ணமு துடன்பிறந்தாய் வெண்ணிலாவே
அந்தத்

தண்ணளியை யேன்மறந்தாய் வெண்ணிலாவே
பெண்ணுடன் பிறந்ததுண்டே வெண்ணிலாவே—
என்றன்

பெண்மைகண்டுங் காயலாமோ வெண்ணிலாவே’
என்று குற்றலக் குறவஞ்சியில் வசந்தவல்லி கேட்கிறாள். காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலை

மலருகின்ற விரக நோய்க்கு இவை வேதனை தருவன
வாகின்றன.

‘இரவிலே வீசும் இளங் காற்றுஞ் சந்திரனும்
அரவாத வாள்போல அறுக்கிறதே என் மனசை’
எனச் சுலைகா கூறுகிறாள். அரவிய வாளறுப்பு இலே
சாக அறுபடும். உடல் வருத்தமும் குறைவாயிருக்கும்.
அரவாத வாளறுப்பு மிகக் கஷ்டமானது, உடலையும்
அதிகமாகத் தாக்கும். அத்துணை வேதனை தருகின்
றன, இளங்காற்றும் சந்திரனும் என்கிறாள்.—

‘மாலைநீ உள்ளங்கொண்டு அகன்றவர் துணை
தாராப் பொழுதின்கண்
வெள்ளமான் நிறம் நோக்கிக் கணைதொடுக்கும்
கொடியான்போல்
அல்லற்பட்டு இருந்தாரை அயர்ப்பிய வந்தாயோ’
எனத் தலைனைப் பிரிந்த தலைவி கூற்றாகப் புலவர் நல்
லந்துவரை நெய்தற் கவியிற் கூறுகின்றார். அதாவது,
மாலையே! எனக்குத் துணை யாருமில்லை. என் துணைவர்
பிரிந்திருக்கிறார். இந்த நேரத்திலே என் மீது பாணந்
தொடுக்கலாமா? துயரத்தில் ஆழ்த்தலாமா? வெள்ளத்
திலே அகப்பட்டுக் கரையேற முடியாமல் தத்தளிக்
கும் மான் போல இருக்கிறேனே. அந்த மான் மீது
அம்பு விடும் வேடன் போல வருகின்றாயே என்பது
கருத்து.

ஃ

ஃ

ஃ

காக சாஸ்திரம் பார்க்கும் வழக்கம் இன்றும்தான்
இருக்கிறது. காகம் கரைந்தால் பயணக்காரர் யாரோ
வருவார்களென்று நம்புவதுண்டு. வேலியிலிருந்து காகம்
கரைகிறது. முன்னரெல்லாம் போல் அன்று அவள்
உள்ளம் துள்ளிக் குதிக்கவில்லை. கோபம்தான் வந்தது.
ஃ கத்தாதே உன்னை நான் நம்ப மாட்டேன். இதற்கு
முன் நீ என்னை ஏமாற்றியதுபோல இன்றும் ஏமாற்
றப் பார்க்கிறாய். போய்த் தொலை.

கத்தாதே காகம் கதறாதே புன்காகம்
எத்தாதே காகம் எறிந்திடுவேன் கல்லெடுத்து’

என்கிறான். தலைவனின் வருகைக்காகப் பெண்கள் எத்தனையோ முன்னேற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து வைத்திருப்பார்கள். அப்படிக்காகத்தை நம்பிச் செய்த ஏற்பாடுகளெல்லாம் விரயமாய் விட்டன. இனியும் அதை நம்பி ஏமாந்து போகமாட்டேன் என்பது அவளின் முடிவு. பொய் சொல்லும் காகத்தைப் புன்காகம் என்னுது வேறென்ன சொல்வது?

ஃ ஃ ஃ

சுலைகா இங்கு புலம்பிக் கொண்டிருக்கட்டும். சுலைமானுடைய நிலைமையென்ன? புதிதாக விவாகஞ் செய்தவன். எந்நேரமும் மனைவியின் நினைவுதான். அவன் அங்கே. அவனது உள்ளம் வீட்டில். அவனுக்காகத்தான் வள்ளுவர்—

‘உள்ளினும் தீராப் பெருமகிழ் செய்தலால்
கள்ளினும் காமம் இனிது. — என்றார் போலும்.
முன்னர் கூடிய காலத்து இன்பத்தினைப் பிரிந்த காலத்து
நினைந்தாலும் அப்பொழுதே பெற்றது போன்றே நீங்காத
இன்ப உணர்ச்சியைத் தருதலாகும். உண்டவிடத்தன்றி
இன்பஞ் செய்யாத கண்ணிவிடக் காமம் இன்பஞ் செய்வதொன்றாகும்.

எப்படியிருப்பினும் தான் வருவதாகக் கூறிய காரகரலம் வந்துவிட்டதே. அவளையடையுந்தனையும் ஆசை அதிகரிக்கத்தானே செய்யும். பிரிந்தவரின் உள்ளத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கம்பர் கவிதையொன்றைக் காண்பாம்—

அளவிற் காரெனு மப்பெரும் பருவம் வந்தனைத்
தால்
தளர்வரென்பது தவம்புரி வேரர்கட்கும் தகுமால்
கிளவி தேனினு மமுதினுங் குழைத்தகார் விளைத்
தோன்
வளவி யுண்டவன் வருந்துமென்றனது வகுத்தோ’
பற்றற்ற முனிவர்களுக்கும் கார்காலம் மனத்தளர்வை
யுண்டாக்குமெனில், மனையாளொடு கூடி வாழுகின்ற

வரின் உள்ளத்தை வருத்துமென்று கூறவும் வேண்டாமோ என்கிறார்.

தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற கணவன் அவள் நினைவு மிகுதியாகித் தன்னை வருத்த—

‘கொடியணி முன்கைத் தொகுவிரல் குவைஇப்
படிவ நெஞ்சமொடு பகல துணையாக
நோம்கொல் அளியள்தானே—தூங்குநிலை

எனத் தன் நெஞ்சமொடு கூறுவதாக அகநானூற்றுச் செய்யுட் பகுதியொன்றைக் காண்கிறோம். அதாவது: வளைகள் அணிந்த தன் முன்கை விரல்களைக் குவித்து நோன்பு மேற்கொண்ட நெஞ்சத்துடனே ஞாயிறே தனக்குத் துணையாகக் கருதி வருந்தியவளாகவே அவள் இருப்பாளோ நெஞ்சமே. அவள் இரங்கத்தக்கவளே.

ஃ ஃ ஃ

வீட்டுக்கு வெகு தொலைவில் வயலைக் காவல் செய்து கொண்டிருக்கிறான் சுலைமான். காவற் பரணில் இரவெல்லாம் கண் விழித்துக் காவல் காத்தவன் பகலிற் சொற்பம் கண்ணயர்ந்து விட்டான். கனவில் சுலைகா வந்து விட்டான். வந்தவள் பக்கத்திலிருந்து அவனது கால்களைப் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். தீமரென்று கண் விழித்துப் பார்க்கிறான். அவளைக் காணவில்லை.

‘காவற் பரணிற் கண்ணுறங்கும் வேளையிலே
கண்ணான மச்சி வந்து காலூன்றக் கண்டேனே’
என்று பாடுகிறான். பாவம். பகற் கணவு.

வேளாண்மை வேலை முடியாமல் அவன் வீட்டுக்கு வரவொண்ணாது. வராமலும் இருக்கை பிடிக்காது. என்ன செய்வான்? வீட்டுச் செய்தி சொல்ல யாரும் வந்ததாகவும் தெரியவில்லை. பூவேழு, காயேழு. பழமேழு நாட்கள் சென்றுவிட்டதால் வேளாண்மை வெட்டிச் சூட்டித்துக் கொண்டிருக்கிறான். எருமை மாடுகளைக் கொண்டு நடத்தித்தான் சூட்டிப்பார்கள். சூட்டித்துக் களைத்த கடாப் பிணையன்கள்தான் அவனுக்குக் கிடைத்தன. அப்படிப் பட்டவற்றைத்தான் கூலிக்குக்

கொடுப்பார்கள். அவற்றைக் கொண்டுதானே இவன்
சூட்டிக்கவேண்டும். அவற்றை நடத்தி அலுத்துப்
போனான்;

‘நடவாக் கிடாவும் நானுமிந்தப் பாடுபட்டால்
காயாப் புழுங்கலும் என்ர கண்மணியும் என்ன
பாடோ

மழை நேரமல்லவா? நெல்லுக் காயவைக்க வெயில்
வேண்டுமே. காய்த்த நெல்லைப் பெண்கள் உரலிலிட்
டுக் குற்றுவார்கள். காயாத நெல்லைக் குற்றி அரிசி
யாக்கியெடுப்பது கஷ்டமான காரியம். அவன் மனக்
கண்களுக்குத் தெரியும் காட்சியிது. ஏக்கங் கொள்கி
றான். எதிரே சந்திரன் வந்துகொண்டிருக்கிறான். ஆற்
ருமையால்—

மாந்தோப்புக் குள்ளாலே வந்து மின்னும் சந்திரனே
ஏந்திழையா ளென்மனைவி யென்ன சொன்னாளுன்
னிடத்தில்’

என்று கேட்கிறான். சந்திரா, நீ என் வீட்டுக்கு மேற்
புறமாகத்தானே வருகிறாய். என் மனைவி உன்னிடத்
தில் ஏதாவது விசகளம் சொன்னாளா? சொன்னாற்
சொல்லேன். அட்டா! ஒன்றுஞ் சொல்லாமற் போகி
றானே. ஒருவேளை அவள் சொன்னது இவனுக்குக் கேட்
காமலிருக்கலாமல்லவா? இதோ சம்பமாகப் பறந்து
வரும் கிளிகளுக்குக் கேட்டிருக்கலாம்;—

‘கூட்டாகச் சேர்ந்து குரவையிட்டுச் செல்லுகின்ற
சோட்டுக் கிளி யினங்காள் என் சந்தரியாள்
சேமமென்ன’

என்று கேட்டுப் பார்க்கிறான். சோட்டுக் கிளியினங்காள்
என்பதில் அவனது தனிமையும் தாபமும் தொனிக்
கின்றன. வந்த கிளிகளிடம் மனைவியின் சேமம் கேட்
கும் கவியிது. செல்லும் கிளிகளிடம் செய்தி சொல்லி
யனுப்பும் கிள்ளைவிடு தூதாகச் சொல்லப்பட்ட மற்
றொரு கவிதையும் இங்கு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது:

‘ஆகாய வீதி அணிவகுத்துச் செல்கிளிகாள்
பூகாய் கின்றசெந் நெற் பூமியிலே—ஏகாந்தி
யென்னவிருந் துன்கணவ னேங்குமெனு மென்
அன்னாளுறையு ளறிந்து’ [கிளியால்

பூவுங் காயுமாகவுள்ள நிலையில் வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் தலைவன் தலைக்குமேலே கிளிக் கூட்டம் அணிவகுத்துச் செல்வதைக் காண்கிறான். தன் வீட்டுப் பக்கமாக அவை பறந்து செல்கின்றன. அவற்றிடம் தன் மனைவிக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்ப விழைகிறான். தான் ஏகாந்தியாகவிருந்து மனைவியை நினைந்து ஏங்கிக் கொண்டிருப்பதாக அவளிடம் சொல்லும்படி விசகளம் சொல்லுகிறான்.

சத்திமுத்திப் புலவரின் நாரைவிடு தூதும் இங்கு பொருத்தமாயமைகிறது. அது;

‘நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்
நீயுநின் மனைவியுந் தென்றிசைக் குமரியாடி
வடதீசைக் கேசுவீ ராயின்
சத்தி முத்த வாவிந் றங்கி
நனைசுவர்க் கூரை கனைகுரற் பல்வி
பாடுபார்த் திருக்குமென் மனைவியைக் கண்டே
எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து
கையதுகொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையு ளிருக்கும் பாம்பென வுயிர்க்கும்
ஏழையாளனைக் கண்டனம் எனுமே’

தன் மனையானைப் பிரிந்து பொருள் தேடச் சென்று கிடைக்காமல் வறுமையால் நலிந்து வாடியிருக்கும் பேரது அவ்வழியே பறந்து சென்ற நாரையை விளித்துத் தன் மனைவியைக் கண்டு தன் நிலையெடுத்துச் சொல்லுமாறு கூறுகின்றார்.

கிளியையும் நாரையையும் புலவர்கள் தூதாக அனுப்ப, சலைமான் சந்திரனிடமும் சோட்டுக்கிளியிடமும் செய்தி கேட்கிறான். இருந்தபோதிலும் இரு பாலாரின் உள்பாங்கும் பிரிவு வேதனையையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

கதைத்திருக்க வாங்க மச்சான்

ஆசியத்தும்மா ஒரு பருவப் பெண். குடும்பத்துக் குள் முறைக்கார வாலிபன் ஒருவன் இருந்துவிட்டால் அந்தப் பருவப் பெண் அவனுக்கே வாழ்க்கைப்பட வேண்டுமெனச் சங்கற்பஞ் செய்து கொள்வது சகசம். குடும்பத்தினரும்கூட அவளுக்கு அவன்தான் மாப்பிளையென்று கதைத்துக் கொள்வதுமுண்டு. சின்ன வயதி லிருந்தே ஒன்றாய் அவளுடன் விளையாடியவன் இஸ்மாயில். மாமியின் மகன். அந்தக் காலத்தில் பருவமெய்திய பெண்களை வெளியேற விடமாட்டார்கள், பெற்றார். பெரியவளான நாள்முதல் ஆசியத்தும்மாவை இஸ்மாயில் காணவில்லை. ஒரு நாள் வீட்டு வேலையி லீடுபட்டுக் கொண்டிருந்த ஆசியத்தும்மாவுக்கு யாரோ தெரு வழியே நடந்து செல்லும் செருப்புச் சத்தங் கேட்கிறது. வேலையிடுக்கு வழியே கண்ணை விட்டுப் பார்க்கிறாள். மறைவில் நின்றவாரே:

‘சிறீறொழுங்கையாலே செருப்பமுது போறசெப்பம் ஆரென்று பார்த்தேன் என்ற அழகுதுரை மாமி மகன்’

என்று பாடுகிறாள். சப்தம் கேட்கிறது. இஸ்மாயிலின் கால் வேகம் துறைகிறது. இது ஆசியத்தும்மாவின் சப்தமேதான். அவளுக்கு மாமி மகன் நான் தானே. வெகு நாட்களுக்குமுன் கேட்ட சப்தம். இன்னும் கொஞ்சம் அந்தத் தேன் கிடைக்காதா என்ற அங்க லாய்ப்பு. மீண்டும் அந்தக் குரல்;

‘பட்ட மரத்திற் பதினாறு பூப்பூத்து எல்லாம் விலைப்போக நீ ஏனிருக்காய் மாலை வெள்ளி’

என்று கேள்வியுடனொலிக்கிறது. இஸ்மாயில் அவனின் தாய்க்குப் பதினாறுவது பிள்ளை. விவாகஞ் செய்யும் வயது வந்த வாலிபன். ‘நானொருத்தி உன் மச்சியிருக் கிறேன். நீ ஏன் என்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ளக்

கூடாது' என்ற கேள்வி மறைமுகமாகத் தொனிக்கிறது. சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான். யாருமில்லை, வேலியிடுக்கு வழியே பார்வையைச் செலுத்துகிறான். அவனைக் கண்டான். உனக்கு நானென்ன சனைத்தவனா என்று கேட்பதுபோல், பதிலும் அவன் வாயிலிருந்து கவியாகப் பறக்கிறது.—

‘பாலைப்பழமே பகலெறிக்கும் செண்பகமே
கன்றுவம்மிப் பழமே உன்னைக் கண்டுகன கால
மாச்சே’

பாலைப்பழம், செண்பகம், கன்றுவம்மிப் பழம் இவையெல்லாம் அவளின் மேனி நிறத்துக்கு உவமைகள்.

அட்டே, மச்சானும் பாடுகிறாரே. மெளனம். தனது தூண்டிலை நோக்கி மீன் வருகிறது. மேலும் பாடுகிறான்;

‘அன்புக் களஞ்சியமே அழகொழுஞ்சு சித்திரமே
கற்புக் கணிகலமே உன்னைக் காணவென்று காத்திருந்தேன்

மாமாட புள்ளே மகிழம்பூ வாயழகி

பெருக்கப் பெருக்க என்னோடு பேசமனஸ்தாப

மென்ன

ஆசைக்கிளியே ஆசியத்து உம்மாவே—என்னோடு

பேசிக்கதைக்க ஒரு பாக்கியந்தான் எப்பவரும்’

என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன். இன்றுதான் கிடைத்தது.

‘தாலிக்கொடியே என்ற தாய்மாம னீன்றகன்றே
மாமிக் கொருமகளே மச்சி, மறுகுதலை பண்ணுதே
தெருவாலே போகவொண்ணு தேன்போல இனிக்
கிறது

உறவாட நான் வருவேன் உன்ர உம்மா வாப்பா
காவலாமே’

உன்னைக் காணவேண்டும், கதைக்க வேண்டுமென்பது எனது நெடுநாட்பட்ட ஆசை. அதற்காக வென்று இந்தத் தெரு வழியே வருவேன். உனது கதை கேட்கும். அதைக் கேட்டுச் சுவைத்துக் கொண்டே போவேன். உன்னைச் சந்தித்துக் கதைக்கத்தான் தருணங் கிடைக்கவில்லை. உன் உம்மாவும் வாப்பாவும்

காவலாயிருக்கும்போது நான் எப்படிச் சந்திப்பேன். ஏன் பேசாமல் நிற்கிறாய். பேசு என்றான்.

தூண்டிலை நன்றாக விழுங்கட்டுமென்றுதான் பேசாமல் நின்றாள். கூச்சமும் தெளிந்துவிட்டது. இனியும் பேசாமல் நிற்கலாமா?

‘வாப்பா வெடிக்காட்டே உம்மா தினைக்காவல் காக்காவும் களப்பினிலே கதைத்திருக்க வாங்க மச்சான்’

என்றழைத்தாள். நல்ல சமயம். இப்படியான சந்தர்ப்பம் இனி எப்போதுமே கிடைக்காது. எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. சட்டென்று உள்ளே சென்றான். சென்றவன்—

‘கடலாஞ்சிப் பழத்திற் கதிக்கச் சிவப் பேறினாற் போல்

மெத்தரசு மான மச்சான் விருப்பமெல்லா முன் னோடே.

வானத்தில் வெள்ளி மங்காமற் பூத்ததுபோல் சினத்தின் வண்டே நான் சிறையிருக்கேன் உன்னாலே ஊத்தை பிடித்து உதவாமற் போகவில்லை

பூசின செம்பு மச்சான் புறக்கணித்துப் போட்டி டாதே’

என்று கூறி வரவேற்கிறாள். கதிக்கச் சிவந்து பழுத்த கடலாஞ்சிப் பழம் உண்ண மிகவும் உருசியாயிருக்கும். மேக சஞ்சாரமில்லாத வானத்தில் வெள்ளி பூத்திருப்பதுபோல ஏதொரு களங்கமுமின்றி என் உள்ளத்தில் உங்களுடைய நீனைத்த வண்ணமிருக்கிறேன். பூசின செம்பிற் செழும்பு இருக்காது. உங்களைத் தவிர நான் வேறு எவருக்கும் வாழ்க்கைப்படப் போவதில்லை என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறாள்.

அது எனக்குத் தெரியும். ஊராரும் அப்படித்தான் கதைக்கிறார்கள்;—

‘சினத்தின் செப்பே சிறையிருக்கா யென்றுசொல் தி ஆய்ந்து வைத்து பூப்பேரல அனுதினமும் வாடு றேன்கா’

வாழ்க்கைப்படாமல் கன்னியாக நீண்ட காலம் இருப்பவளைச் சிறையிருக்கிறாளென்று கூறுவது வழக்கம்.

எனக்கும் உன் நினைவேதான். என் கருத்தை உனக்குச் சொல்ல எனக்குத் தருணங் கிடைக்கவில்லை. வீட்டுக்குள் வந்தவனுக்கு வந்ததன் காரணமொன்று வேண்டாமா? தாகத்தை வருவித்துக் கொண்டான். சேச்சே! என்ன வெயில்; எத்தனை முறை தண்ணீர் குடித்தாலும் தாகந் தீர்ந்தபாடிಲ್ಲ.

கக்சான் காற்றல்லவா? கொதிப்பாய்த்தானிருக்கும்—

‘கன்னிவராலே கற்பழியா நங்கணமே

தங்கமுலாம் கோப்பையிலே தண்ணிகொண்டு தாகிளியே’

என்று கேட்டான்.

கன்னிவரால் நல்ல வாட்ட சாட்டமானது. அழகானது. தங்கமுலாம் கோப்பை முஸ்லிம்களால் குடி தண்ணீர் அள்ளி வைக்கப் பெரும்பாலும் உபயோகிக்கப்படுவது.

நான் நினைத்தேன் தண்ணீர் கேட்கப் போகிறீர்களென்று. கேட்டுவிட்டீர்களே—

‘தங்கமுலாம் கோப்பையிலே நானருந்தத் தந்தேனென்றால்

மானமெனுங் கண்ணாடி மங்கிடுமோ நானறியேன்’ மச்சானுக்குத் தாகமுமில்லை. தண்ணீர் தேவையுமில்லையென்று அவளுக்குத் தெரியுந்தான். தங்கமுலாம் கோப்பையென்று தன்னைத்தான் குறிப்பிடுகிறாரென யூகித்துக்கொண்ட அவள், அவரின் விருப்பத்திற்கு நான் இசைந்தால் ஒளி மழுங்கிய கண்ணாடி போன்று மானமிழந்தவளாய் விடுவேனே என்று சுட்டிக் காட்டுகிறாள்.

நான் மாமன் மகன்; நாற்பது நாளைக்கு உன்னை எழுதாமல் வைத்திருக்கக்கூடிய உரிமைக்காரன். (உரிமையைப் புலப்படுத்த இப்படிக்கூறுவது கிராமிய வழக்கு). ஏன் பயப்படுகிறாய்? யாரும் எதையும் சொல்லடும். தண்ணீர் கொடு என்றான். கொடுத்தான். அவனுக்கு உண்மையில் தாகமிருந்தால்தானே குடிப்பான். குடிப்பது போலப் பாசாங்கு செய்துகொண்டு

அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்து ரசிக்கிறான். ரசனை கட
டுக்கடங்காமல் கவி ஊற்றெடுத்துப் பாய்கிறது?—

‘மோகப் பொருளே மெய்ப் பொருளே பெட்டகமே
மேனியது மினுமினுப்பும் இரு தொடையின் பழ
பழப்பும்
கழுத்துப் பொழுபொழுப்பும் கனகதன மதமத
ப்பும்—என்
கண்ணெதிரே மின்னுதடி.

முல்லைச் சிரிப்பும் முகத்தழகும் கண்ணழகும்
வல்லி யிடையழகும் என் மனத்தைவிட்டுச் செல்
வதெங்கே
காலி விளைபாக்குக்கும் கழுதாவளை வெற்றிலைக்கும்
ஏலங் கரம்பிற்கும் ஏற்றதுதான் உன் எழில்வாய்
கொண்டையழகும் கூர்விழுந்த மூக்கழகும்
நெற்றியழகும் என் நெஞ்சைவிட்டு மாறிடுமோ
கூந்தலழகி குலுக்கிவிட்ட மார்பழகி
சாம்பற் குருத்தழகி நான் சாகிறேண்டி யுன்னாலே’

பருவப் பொலிவு பெற்ற அவளின் அங்கங்களையெல்
லாம் வர்ணித்தான். கவிதையைக் கேட்கக் கேட்க
அவள் தன்னை மறந்து வேரோர் உலகத்திற் பிரவேசித்
தவளானாள். அவளின் உள்ளத்தைச் சலனமடையச்
செய்துவிட்டு அகன்றாள். இருவர் உள்ளங்களும் இடம்
மாறிவிட்டன. அன்று வந்த வழி அவனுக்குச் சொந்த
வழியாயிற்று. அவளின் சப்தத்தைக் காதில் விழுத்து
வதற்காகவேனும் அந்த வழியாற் செல்வான்.

காதலர் இருவரின் முதற் சந்திப்பொன்றை குறிஞ்
சிக் கவியிற் கபிலர் வரைந்து காட்டும் படத்தைப்
பாருங்கள்—

‘நில் என நிறுத்தான் நிறுத்தே வந்து
நுதலும் முகனும் தோளும் கண்ணும்
இயலும் சொல்லும் நோக்குபு நினைகி
ஐ தேய்ந்தன்று பிறையு மன்று
மை தீர்ந்தன்று மதியுமன்று
வேய் அமன்றன்று மலையுமன்று

பூ அமன்றன்று சுனையுமன்று
மெல்ல இயலும் மயிலு மன்று
சொல்லத் தளரும் கிளியு மன்று'

என ஆங்கு

அனையன பலபா ராட்டிப் பையென
வலைவர் போலச் சோர் பதன் ஒற்றி
புலையர் போலப் புன்கண் நோக்கி
தொழலும் தொழுதான் தொடலும் தொட்டான்
காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிறு அன்னை
தொழுமும் தொடுமும் அவன்தன்மை
ஏழைத் தன்மையோ இல்லை தோழி'

தலைவி தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள்.

தலைவன் தனிமையாக வந்தான். என்னைப் பார்த்து
நில் என்றான். நின்றேன். என் அருகே வந்தான். என்
நெற்றி, முகம், தோள், கண் முதலிய உறுப்புக்களை
ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தான். தேய்ந்து இருக்கிறதே.
பிறையோ - இல்லை. நெற்றிதான் - என்றான் - முழு
மதியோ இல்லை - முகம்தான் என்றான். இளமுகிலோ
அப்படியானால் மலை வேண்டுமே. இல்லை. தோள்கள்
தான் என்றான். நீலமலரோ இல்லை. கண்கள் தான்
என்றான். மயிலோ. இல்லை - மங்கைதான் என்றான்.
கிளியோ இல்லை. பெண்தான் என்றான். இன்னன பேசி
வலையர் கண்ணியில் மாணைப் பிடிப்பது போல என்னை
மயக்கினான். கிட்ட வந்தான். தொட்டுப் பார்த்தான்.
மதம் கொண்ட யானை போன்று வெறி பிடித்து என்
னைக் கட்டியனைத்தான். ஆனால் அவன் கீழ்த்தரமாக
நடந்து கொண்டானில்லை என்றான்.

கபிலரின் கற்பனைக் காதலரின் முதற் சந்திப்பும்
இஸ்மாயில், ஆசியத்தும்மாவின் முதற் சந்திப்பும் ஒப்பு
நோக்கற் பாலன.

'உண்டார்கணல்ல தடுநராக் காமம் போல்

கண்டார் மகிழ் செய்தலின்று - என்பது குறள்.

உண்டார்க்குத்தான் தேன் இனிக்கும். காமம் கண்

டாலே மகிழ்வுட்டுமல்லவா? அவன் தொனியைக் கேட்டாலும் இன்பந்தானே.

ஃ ஃ ஃ

வெளியூருக்குச் சென்றிருந்த இஸ்மாயில் சில நாட்கள் அவ்வழியே வரவில்லை. ஒரு நாள் வந்தான்—

‘நெற்றிக்க நேரே நிலாக்கிழம்பி வாறதுபோல் வேலிக்குமேலே மச்சிர வெள்ளைமுகம் காண்ப தெப்போ’

என்று பாடுகிறான். செருப்பழுது போகும் தொனி எப்பொழுது கேட்கும் என்று காதைத் தீட்டிக் கொண்டிருப்பவள் அவள். மச்சானின் சப்தம் கேட்டதால் ஓடிவந்து பார்த்தாள். மச்சானேதான்—

‘கோடைக்குப் பூத்த கொடிமல்லிப் பூப்போலக் கால மொருகாலம் கடன்கழிக்க வாறதாக்கும்’ என்று பாடினாள் அவனைப் பார்த்து.

நான் வெளியூருக்குச் சென்றிருந்தேன். அதனால் வரவில்லை. உன்—

‘தேமல் முலையும் தேனினிக்கும் செவ்வுதடும் வாழைத் தொடையும் என்னை வாட்டுதடி நீத்திரையில்

என்று பாடுகிறான். தேனினிக்கும் செவ்வுதடு என்று கூறுகிறான். வள்ளுவரும் இதே கருத்தை—

‘பாலோடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி வாளெயி றூறிய நீர்’—என்று கூறுகிறார்.

இம்மெல்லிய மொழியானது பல்லிடத்து ஊறிய நீரானது பாலும் தேனும் கலந்த கலவை போன்று, இன்ன சுவையென்றறிய முடியாத இன்சுவை உடையதாம்.

காதல் மிஞ்சினால் கற்பனை ஊற்றெடுக்கும். கனவெல்லாம் அதுவாக இருக்கும். காதலித்ததை அடைந்தாற்றான் உள்ளம் நிம்மதியடையும். தேமல் என்பது பசலை—பசப்பு—பருவ மங்கைக்கும் பசலைபூக்கும். கணவனுடன் கூடிக் கண்ணிமை யழிந்தாற்றான் அது நீங்கும்.

‘விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளேபோற் கொண்கன்
முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு’—என்பது குறள்.
விளக்கினது மெலிவு பார்த்து நெருங்கி வரும் இருளே
போல் கணவனுடன் முயங்கல் மெலிவு பார்த்து
நெருங்கி வரும் பசப்பு என்பது கருத்து.

மேலும் பாடுகிறான்—

‘வட்ட முகவழிகி வண்டுபாடும் குழலழிகி
இட்ட முலையழிகி உன்னை என்ன சொல்லிக்
கூப்பிடட்டும்

மாடப்புறவே மாசுபடாச் சித்திரமே

கோடைக் கனவினிலே கொதிக்கிறேன்டி கண்
மணியே’

பாவம்! விரகதாபம் அத்துணை கொடியதா? கோடைக்
கனவில் அகப்பட்டுக் கொதிக்கிறானும். அவள் என்ன
செய்வாள். அவனாகத் தேடிக்கொண்ட வினை. தக்க
தருணம் பார்த்துக் கொதிக்கிறவனை உருக்குகிறான்.

‘காட்டுக் கிளியென்றால் காகம் பருந்தறியும்—நான்
அறையிலே வளர்ந்த கிளி ஆரறிவார் மச்சானே’
என்று தன் தூய்மையைப் புலப்படுத்துகிறான். அது
அவனுக்கும் தெரியும்.—

‘அன்ன நடையழிகி அலங்காரப் பெண்மயிலே
உன்னாலே என்சடலம் உருக்குலைந்து போகுதடி’
பாலாய்க் கொதிக்கிறேன்கா பச்சிலைபோல் வாடு
றேன்கா’

நெய்யாய் உருகுறேன்கா உன்ர நினைவுவந்த நேர
மெல்லாம்’

அவள்தான் உருக்கிவிட்டாளே. இவன் உருகாமலென்ன
செய்வான். பால் கொதிப்பது, பச்சிலைவாடுவது, நெய்
உருகுவது, எத்துணை பொருத்தமான உவமைகள்.

மச்சான் என்னை நம்புங்கள் நான் உன்களைத் தவிர
வேறு யாரையுங் காதலிக்க மாட்டேன். இது சத்
தியம்—

‘என்னை நினைத்து மச்சான் ஏன் கவலை கொள்
ளுகிறாய்
உன்னானே என்சடலம் உனக்கே உரியதுதான்’

என்று சத்தியஞ் செய்கிறாள். அவனும் உபசாரமாக—
 'கடலாஞ்சிப் பழம்போலக் கடைந்தெடுத்த சிமிழ்
 போலத்
 தண்ணி வட்டிபோலத் தழும்புதடி யுன்மார்பு
 பொழுது முகத்தில் புல்மேகம் பூண்டதுபோல்
 பழுதில்லா நாயன் படைத்தான்டியுன் பல்லொ
 ளிவை,

என்றான். காலையில் பொழுது முகத்திற் தோன்றும்
 புல் மேகம் பார்க்க மிக்க அழகாகத் தோன்றும். சூரிய
 கதிர்கள் ஊடறுத்து வரப் பிரகாசமாகத் தோன்றும்.
 அவளது பல்லுக்கு அவன் கண்ட உவமை ரசிக்கத்
 தக்கது.—

அவள்;—

'கறுத்தக் கரும்பே கைநிறைந்த மோதிரமே
 சினட்டி நெல்லே நாம் சேர்ந்திருப்பதெக்காலம்'
 என்று கேட்கிறாள்.

சினட்டி நெல் மருந்துக்கு உதவுஞ்சரக்கு. தனக்கு
 அவன் மருந்துச் சரக்குப் போன்றவனும். கறுத்தக்
 கரும்பும் அத்தகைய மருந்துதான். மோதிரம் கைக்கு
 அணி செய்வதுபோல அவனும் தனக்கு அணி செய்பவ
 னும். மேலும்—

'முந்திரிக்குக் கீழே முத்துமணற் பாயிருந்து
 மச்சான் மடியிலே நான் மகிழ்ந்திருப்பதெக்காலம்'
 என்று கேட்கிறாள். அவனை மணம்புரிந்த பின் தேன்மதி
 நாள் நிகழ்ச்சிகளிலொன்றாகத் தான் கற்பனை செய்த
 நிகழ்ச்சிதான் இது. மரமுந்திரி நிழலில் முத்து மணற்
 பாயில் இருவரும் தனித்திருக்குஞ் சமயம். மச்சானின்
 மடியில் தான் படுத்திருப்பது. அதனால் இன்பம் அனு
 பவிப்பது. மச்சானிடத்தில் மனத்தைப் பறிகொடுத்த
 அவள் காணும் இந்த இன்பக் கனவு என்றுதான் நினை
 வாகுமோ. மேலும்—

'மச்சான்',

'என்ன?'

‘கதையொன்று கேட்கட்டுமா?’

‘கேளேன்’

‘என்னால் இனிப் பொறுத்திருக்க முடியாது’

‘என்ன செய்ய வேண்டுமென்கிறாய்?’

‘விரைந்து என்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும்’

‘யார் வேண்டாமென்றார்கள்?’

‘இப்படித்தானே எந்நாளும் சொல்லுகிறீர்கள்!’

‘இன்றை யென்றும் நாளை யென்றும் எத்துதலை
பண்ணுகிறாய்
கல்லோ என் நெஞ்சு கரைந்துபோனால் என்ன
செய்வாய்’

உங்களுக்காக என் நெஞ்சுறுதியைத் தளர்த்தி விட்டேன். நாளாக நாளாக அது நெகிழ்ந்துகொண்டே போகிறது. ஒருவேளை அது கரைந்துவிட்டால் உங்களை நினைக்க உள்ளமில்லாதே போய்விடும் என்று பயப்படுகிறேன். அப்படி அது கரைந்துவிட்டால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? காதலிக்க ஆளில்லாமற் தவிப்பீர்களே. நெஞ்சு கரையும் என்ற கற்பனை ரசிக்கத்தக்கது.

‘நெஞ்சு கரையும் என்று எனக்கு இப்பொழுது தான் தெரிகிறது. நீ தான் அதைக் கொஞ்சம் கரையாமல் வைத்துக் கொள்ளேன். மச்சான் வருவார் உன்னைக் கட்டிக் கொள்வார். இன்பம் தருவார். பயப்படாதே’ என்று அதற்குச் சொல்லிக் கரையாமல் வைத்துக் கொள்!

‘பட்சமிருக்கி பறக்கச் சிறகிருக்கி

எண்ணமிருக்கி நம்மட எழுத்து வண்ண மெப்
படியோ’

தெரியவில்லை. நமது கூட்டுறவு பற்றி இறைநியதி என்னவென்று நாமறிவோமா? நியதிப்படி தானே எல்லாம் நடக்கும். நாமும் ஆண்டவனிடத்தில் நம்பிக்கை வைப்போம். நாம் பூண்டிருக்கும் உறுதிக்கு அச்சாரமாக.

‘நடையழகி மச்சி நளின சித்திர வாயழகி
இடையழகி யாசியத்தே ஒரு இன்ப முத்தம் தா
கினியே’

என்று கேட்டாற் கிடைக்காமலா போகும்?

நேரம் போனதே தெரியவில்லை. போய்வரட்டுமா?
என்று அவளிடம் விடை கேட்கிறான்.

‘போகட்டோ என்று என்ர பொற்கொடியார்
கேட்குகிறார்
போவென்று சொல்ல என்ர பூமனது கல்லாமோ
மச்சானே மாம்பழமே மாமி பெற்ற பாலகனே
ஏலங்கராம்பே உன்னை என்னை சொல்லிக் கூப்பி
ட்டும்’

ஃ ஃ ஃ

அடுத்த வீட்டுக்கு ஒரு நாள் நெருப்பெடுக்கப்
போனால் ஆகியத்து. அந்தக் காலத்தில் எந்த வீட்டி
லும் நெருப்பு அணையாமல் மூட்டி வைத்திருப்பார்கள்.
நினைத்த நேரத்தில் நெருப்புண்டாக்க நெருப்புப்
பெட்டி இல்லாத காலமது. தற்செயலாக வீட்டில்
நெருப்பு அணைந்து விட்டால் அடுத்த வீட்டுக்குச்
சென்று கொஞ்சம் நெருப்பு எடுத்து வந்து பற்ற வைத்
துக் கொள்வார்கள். நெருப்பெடுக்கப் போன ஆசி
யத்தைக் கண்டான் இஸ்மாயில்.— பாடுகிறான்:

‘ஒடிவருவேன் ஒழுங்கையிலே திக்கி நிற்பேன்
உன்னை நினைப்பேன் உன்ர ஊட்டேவர நாட்ட
மில்லை’

உன்மேற் கொண்ட ஆசை உன்னை நோக்கி ஒடிவரச்
செய்கிறது. ஊர் பலதும் பத்தும் கதைக்குமே என்ற
பயத்தினால் கால் நின்று விடுகிறது. திரும்பிச் சென்று
விடுகிறேன். மேலும் —

‘வாறதும்தான் போறதும்தான் வளவைச் சுற்றிப்
பார்ப்பதும் தான்
செப்பைத் திறந்து மச்சி நான் தேனெடுத்துத்
தின்னவில்லை’

வருவதும் போவதுமாயிருக்கிறேன். ஆனால் உன்னை

அடைந்து அனுபவிக்கும் பாக்கியம் தான் கிடைக்க
வில்லை.

‘முள்ளிப் பருப்பும் மூணுவகை முட்டாசும்
கற்கண்டும் நான் தருவேன் நீ கதைத்திருக்க
வா மயிலே’

இனிப்புப் பண்டம் நான் வாங்கித் தருவேன் எப்போது
எங்கே சந்திப்பதென்று சொல் உன் வீட்டுக்கு

‘சுற்றிவர வேலி சூழ்வர முள்வேலி
எங்கும் ஒரே வேலி நான் எங்காலே வந்திடட்டும்’

மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு அலைகிறேன். உன் வீட்
டைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கிறேன். எங்கு பார்த்
தாலும் வேலியும் தடையுமாயிருக்கிறது. வழி தெரிய
வில்லை. நான் எங்காலே வருவேன் சொல் என்று
கேட்கிறான்.—

கனவுக் காதலருக்குச் சாதாரண வழி பொருந்
தாது. வேறு வழி கண்டுதான் சந்திக்க முயல்வர்.

அவள் வழி சொல்லுகிறாள்.

‘அட்டுவத்தின்கீழே அவரைக் கொடியோரம்
கடப்பெடுத்து வைத்திருப்பேன் கட்டாயம் வாங்க
மச்சான்’

அட்டுவம் நெல் சேமித்து வைக்குமிடம். சனப் புழக்க
மில்லாத ஒதுக்கிடம். அங்கு வேலியில் அவரைக்
கொடியோரத்தில் கடப்பு (கடவல்) எடுத்து வைத்தி
ருப்பாளாம். அந்த வழியே வாருங்கள் என்கிறாள்.
அவன் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு வந்தான். தனது வர
வைக் குறி மூலம் புலப்படுத்தினான். இந்தச் சமயத்
திற் கவித்தொகைக் கவிதையொன்று ஞாபகத்துக்கு
வருகிறது:

‘..... அணிமலை நல்நாட

ஏறுஇரங்கு இருள்இடை இரவினிற் பதம்பெருஅன்
மாறினென் எனக்கூறி மனங்கொள்ளும் தான்என்ப
கூடுதல் வேட்கையான் குறிபார்த்துக் குரல்
நொச்சிப்

பாடு ஓர்க்கும் செவியொடு பைதலேன் யான் ஆக
 அருஞ்செலவு ஆர்இடை அருளிவந்து பெறாஅன்
 வருந்தினென் எனப் பலவாய் விடுஉம் தான் என்ப
 நிலை உயர் கடவுட்குக் கடம்பூண்டு—தன்மாட்டுப்
 பலசூடும் மனத்தோடு பைதலேன் யான் ஆக.

களைபெயல் நடுநாள்யான் கண்மாற குறிபெறாஅன்
 வருந்தினென் எனப் பலவாய் விடுஉம் தான் என்ப
 துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளின் தன்
 அளிநசைஇ ஆர்வுற்ற அன்பினேன் யான் ஆக
 என ஆங்கு.

'கலந்த நோய் கைம்மிக் கண்படா என்வயின்
 புலந்தாயும் நீ ஆயின் பெரய்யானே வெல்குவை
 இலங்குதாள் அருவியொடு அணிகொண்ட நின்
 மலைச்

சிலம்பு போற் கூறுவ கூறும்

இலங்கு ஏர் எல்வளை இவளுடைய நோயே.

தலைவன் நள்ளிரவு. ஊர் காவல், நாய் காவல், தாய்
 காவல் எல்லாம் தாண்டிக் குறிப்பிடம் வந்துவிட்டான்.
 தன் வரவைத் தலைவிக்குத் தெரிவிக்க முன் ஏற்பாட்
 டின்படி நொச்சி மலரைப் போடுகிறான். காதலி வர
 வில்லை. ஏன்? சற்றுமுன் காற்றில் அசைந்து விழுந்த
 மலரொலி கேட்டு வந்து பார்த்து விட்டுப் போய்விட்
 டான். அதனால் வரவில்லை. அவன் ஏமாந்து திரும்பிச்
 செல்கிறான். அவள் தன் ஏமாற்றத்தைத் தோழியிடங்
 கூறினாள். அவள் தலைவனை யண்மி உன் மீதும் குற்ற
 மில்லை, தலைவி மீதும் குற்றமில்லை. நீயும் நாள் தவ
 ராமல் வந்து போனாய். அவளும் உன் வருகையை
 எதிர்பார்த்து ஏமாந்தாள். குற்றம் என்னது. உங்கள்
 இருவரையும் சந்திக்கச் செய்யும் பொறுப்புடையவள்
 நான். நீ உன் காதலியைக் கண்டு இவ்வாறு கூறு.
 பொய்யாகவேனுங் கூறு. அவள் உன் எண்ணத்தை
 எதிரொலிப்பாள். வருத்தம் நீங்குவாள் என்றாள்.

இஸ்மாயில் தெரிவித்த குறியை ஆசியத்து தெரிந்து
 கொண்டாள். அன்று வீட்டுக்கு எதிர்பாராத விருந்

தினர் வந்து விட்டனர். அவர்களின் சந்தடி தவிர்க்க முடியாத தடையாயிருந்தது. நெடுநேரமாக அவர்கள் தூங்கச் சென்றார்களில்லை. என்ன செய்வாள். அங்கிருந்தவர்களுக்கும் புரியாதபடி—

‘கோடியாலே நின்று கொக்காட்டை கொள்ளாதே ஊடு நிறைஞ்ச சனம் உம்மாவும் தானிருக்கா’

என்று அவன் நின்ற பக்கமாக வந்து கூறிவிட்டுச் செல்கிறான். இஸ்மாயிலுக்கு ஏமாற்றம். திரும்பிச் செல்கிறான். கோடி (என்பது வீட்டுக்குப் பின் புறம்) கொக்காட்டை (தொந்தரவு) என்பன கிராமிய வழக்குச் சொற்கள்.

அடுத்த நாட் காலை தோழி ஆசியத்தைச் சந்திக்கிறாள். அவள்—

‘திடுதிடுத்து மழைபெய்யத் திட்டியெல்லாம்
வார்ந்தோட
மருதையடி நாய்குலைக்கு இங்கு வந்த கள்ளன்
ஆர் பொடிச்சி’

என்று கேட்கிறாள். பதிலென்ன கூறினாளோ.

ஃ ஃ ஃ

அன்று சாயங்காலம் தண்ணீர்க் குடத்தோடு ஆசியத்து வருவதைக் கண்டான் இஸ்மாயில். அவள் அவனைக் கண்டும் காணாதவள் போலக் குனிந்து பார்த்துக் கொண்டு நடந்தாள். இஸ்மாயிலுக்கு விளங்கிவிட்டது. கிட்ட நெருங்கி அவளைத் தடுத்து நிறுத்தி—

‘என்னம்மா கோபமா?’

‘மெளனம்’

‘பேச மாட்டாயா?’

‘ஏன் பேச வேண்டும்? நீங்கள்தான் பேசவேண்டாத மாதிரி நடந்து கொண்டீர்களே’

‘நானா நடந்து கொண்டேன்’.

‘கோபத்தை அடக்கிக் கொஞ்சம் சபூறு செய்து ஆராய்ந்து பார் மயிலே ஆர்மேலே குற்றமென்று’

நீ தான் நிலைமையைக் கூறிவிட்டாயே. நான் என்ன செய்வேன். மேலும் அங்கு நிற்பது ஆபத்தல்லவா? திரும்பிப் போய்விட்டேன். குற்றம் யார் மீதுமில்லை. சந்தர்ப்பம்தான் சதி செய்துவிட்டது.

அவளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக —

‘தங்கத்தாற் சீப்பு தலைவார ஈர்கொல்லி
வெங்கலத்தால் எண்ணெய் முட்டி வேணுமென்
றூல் சொல்லுகிளி’

என்று கேட்டால் அவளுக்குச் சிரிப்பு வராதா என்ன?

ஃ ஃ ஃ

தங்கள் காதில் விழுந்தது உண்மையோ பொய்யோ. விசாரித்தறிவதற்கு முன் நாலு பேரோடு சொல்லி மகிழ்வது பெண்களின் இயற்கையான குணம். வெறும் வாயை மெல்லுபவளுக்கு ஒரு பிடி அவல் கிடைத்த மாதிரி. ஒரு நாள் ஆசியத்தின் வீட்டுக்குச் சித்தி வந்தாள்.

‘ஆசியத்து, கேட்டாயா புதினமொன்று?’

‘என்ன புதினம்?’

உனது மாமியின் மகன் இருக்காரே இஸ்மாயில்

‘ஆமாம் இருக்கிறார்’

,நீயும் குமரானி நாலு வருஷமாய்ப் போச்சி’

‘அதற் கென்னவாம்?’

‘நீ ஒருத்தியிருப்பது அவருக்குத் தெரியாதா? என்ன?’

‘தெரியாமலா போகும்?’

‘தெரிந்த மாதிரிக் காணவில்லையே’

‘என்னடி புதிர் போடுகிறாய்?’

‘புதிரொன்றுமில்லை... நேற்றிரவு அவருக்குக் கலியாணம் கேட்டு வந்தார்களாமே’

‘என்ன, கலியாணமா? பெண் யாராமடி?’

‘அடுத்த தெரு அகமதுசாவின் மகள் ஆமினாவுக் காம். பணக்காரப் பெண்தானே. கேட்ட தொகை,

ஆதனபாதனமெல்லாம் கொடுப்பார்கள். உனது மாமா, மாமி பணமென்றால் விரும்பாமலா இருப்பார்கள்'

'மச்சானும் சம்மதம் சொல்லிவிட்டாராக்கும்?'

'அது என்னவோ தெரியாது. நீயும் அவரை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறாய் போல் தெரிகிறது. தலையெழுத்து எப்படியோ.'

ஆசியத்துக்கு நெஞ்சில இடி விழுந்த மாதிரியாயிற்று. ஒரு ஆவேசம் பிறந்தது அவளும் பெண்தானே' காதில் விழுந்ததை ஆராய்ந்து பார்க்கச் சக்தியேது. பதிலொன்றும் பேசவில்லை. அவர் வரட்டும் கேட்டுப் பார்க்கிறேன் என்று உள்ளத்திற் சொல்லிக் கொண்டாள்.

ஃ ஃ ஃ

அடுத்த நாள் இஸ்மாயிலைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஆசியத்து முகத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டு நின்றாள். இஸ்மாயிலுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. கிட்ட நெருங்கி.

'ஆசியத்து, என்ன ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறாயே.'

'ஆமாம் நீங்கள்தான் அப்படி ஆக்கிவிட்டீர்களே'

'நான் என்ன செய்துவிட்டேன். புதினமாயிருக்கிறதே'.

'நீங்கள் இதுவரை நடந்து கொண்டதெல்லாம் பாசாங்குதானே'.

'எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே. விளங்கத்தான் சொல்லேன்'.

'நேற்றிரவு உங்கள் வீட்டில் நடந்ததெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்' அதற்கு விளக்கம் வேறேயோ;

'எங்கள் வீட்டில் என்ன நடந்தது?'

'ஐயோ, அப்பாவி, ஒன்றுமறியாத குழந்தை. உங்களுக்கு விவாகம் பேசி வந்தார்களாமே. உங்கள் பெற்றார் முடிவு கொடுத்துவிட்டார்களாமே'.

'என்ன? விவாகமா?'

‘ஏன் மறைக்கிறீர்கள்?’

‘என்னிலழகியோகா ஏந்துகொண்டைக் காரி
யோகா
பல்லழகியோகா மச்சான் பார்த்தெடுத்த செங்
குரங்கு’

‘விவாகமென்று யார் சொன்னார்கள்?’

‘யார் சொல்ல வேண்டுமோ அவள் சொன்னாள்.
பொய்யென்பீர்களா?’

‘நீ நம்பிக் கொண்டாயா?’

‘ஆண்களை நம்பாதேயென்று அறியாமலா சொன்
னார்கள்?’

‘என்னை நீ நம்பவில்லையா?’

‘இல்லாததொன்று பிறந்துவிட்டதோ?’

‘வதந்தியிது’—(அழுகையோடு)

‘கண்ணுக்குள்ளே யிருக்கும் கரியவிழிப் பாவை
யதை
மழைமேகம் போல் வந்து மறைப்பதென்ன ஆண்
டவனே’

இஸ்மாயிலுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.
அவளை ஆற்ற முயன்றான், முடியவில்லை. ‘காலம் தீர்த்து
வைக்கும். அப்பொழுது அவளும் உணர்வாள்’ என்று
எண்ணிக்கொண்டு;

‘பூவரசம் பூவே புதுக்கிணற்றுத் தண்ணீரே
ஓதும் புருவே நம்மட உறவு முறிந்ததுவோ’

கறுத்தக் கரும்பே கைநிறைந்த மோதிரமே
நீலக் கருங்குயிலே நான் நிற்கட்டோ போகட்டோ’

என்று கேட்டான். மச்சானின் முகத்தில் ஒருவித ஏக்
கக்குறி தோன்றுவதைக் கண்டான். தான் கேள்விப்
பட்டது வதந்தி தான் என்பதை உணர்ந்தான். ‘மச்
சானிற் களங்கமில்லையென்று கருதியவளாய். மச்சான்
மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்! ‘கேள்விச் செவியன்
ஊரைக் கெடுத்தான்’. என் மடைமையால் உங்கள்
மேற் சந்தேகங் கொண்டாவிட்டேன். நமது காதலைக்

சூழப்புவதற்கு யாரோ கட்டிவிட்ட கதையிது என் பதை யுணர்கிறேன். நான் உங்களை முற்றிலும் நம்புகிறேன் என்றார்.

ஃ ஃ ஃ

அடுப்பெரிக்க விறகுதேடி அதிகதூரம் போகவேண்டியதில்லை. அடுத்துள்ள புதருக்குப் போனால் வேண்டிய விறகு கிடைக்கும். அங்கு போனால் ஆசியத்தும் மாவைச் சந்திக்கவரமென்று இஸ்மாயீலுக்குத் தெரியும்.

அவள் விறகொடிக்கச் சென்றாள். கண்டான். பின்னாலே சென்றாள்.

'வெள்ளைப் பொடிச்சி வெள்ளிநகை பூண்டபிள்ளை கொள்ளிக்குப் போனையென்றால் உன்னைக் கொடுங்கையிலே தூக்கிடுவேன்'

என்று சொல்லி அவளைத் தூக்கியெடுத்தான். அனைத்துக் கொண்டான். (அந்தக் காலத்தில் நகையெல்லாம் வெள்ளியால்தான். தங்க நகை அபூர்வம்)

சேச்சே. என்ன இது. பட்டப்பகலில் இப்படிச் செய்து விட்டீர்களே. யாரும் காணப் போகிறார்கள். விடுங்கள்.

'ஒன்றுக்குமில்லை கிளி உன்னை விரும்புறது—உன் சங்கு சடைக்கும் சரிஞ்சமுந்த தேமலுக்கும்'

என்று கூறி அவளை அனைத்தபடியே அவளின் தலையை நீவினான். அவனது அனைப்பின் இன்பத்தில் மயங்கிக் கிடந்தான். சங்குசடை—சங்குபோல் முடிக்கப்பட்ட கூந்தல், சிவப்பு நிறச் சீலைக்குப் பச்சை வடம் என்று கூறுவார்கள். அன்று அவள் அந்தச் சீலையான் கட்டியிருந்தான். பெண்கள் சட்டை போடும் வழக்கம் அன்று இல்லை.

'கொச்சிப் பழத்தைக் குறுக்கே யரிந்ததுபோல் பச்சை வடச்சேலை யுன்ர பால்முலைக்கு மேற்றது தான்'

என்றால் இனிக்காதா அவளுக்கு. மேலும்,

'வட்ட முகமும் வடிவிலுயர் முக்கும்

கட்டு உடலும் என்னைக் கனவிலேயும் வாட்டுதுகா
 தங்கத் தகடே தகதகத்த பொன்தகடே
 வெள்ளித் தகடே யுன்னை விலைமதிக்கக் கூடுதில்லை'
 அதனாந்தானே அவனைக் கொடுங்கையிலே அணைத்துக்
 கொண்டிருக்கிறான்.

'இஞ்சி மணங்கர இலாமிச்சம்வேர் மணங்கா
 மஞ்சள் மணங்கா புள்ளே பால்மணங்கா உன்
 சோடிமுலை

ஆற்றுமணலே அலையாற்றுப் பூமணலே
 தொந்தி மணலே யுன்னைத் தொட்டகையும்
 பூமணம்ம

அணைப்பிலிருந்து அவனை வீடுவிக்கிறான்.

ஃ ஃ ஃ

மச்சான் இஸ்மாயிலோடு இவள் 'தொடுப்பு' என்
 பது தாய்க்குத் தெரிந்துவிட்டது. அடிக்கடி இஸ்மா
 யில் அந்தத் தெரு வழியே செல்லுவதையும் அந்தச்
 சமயங்களில் இவள் அடையும் பரபரப்பையும் தாய் அவ
 தானிக்காமல் இல்லை. நேரில் அவனைக் கேட்காமலே
 அவள் காதிற்பட, தன்பாட்டில்

'வட்டமிட்டு வட்டமிட்டு வாசலுக்கு வந்தவற்கு
 திட்டமொன்று சொல்லத்திறம் போதா தென்
 கிளிக்கு'

என்று பாடுகிறான். தாயின் பாட்டைக் கேட்டதும் மக
 ளுக்குத் திகில் உண்டானது நூதனமல்லவே. 'கள்ள
 மனம் துள்ளும்' என்பார்கள். ஓகோ உம்மாவுக்கு எமது
 தொடர்பு தெரிந்துவிட்டது போலிருக்கிறதே. இல்லா
 விட்டால் ஏன் இந்தப் பாட்டைப் பாடுகிறான். இது
 எனக்காகத்தான் பாடப்பட்டது. இனிமேல் ஜாக்கிர
 தையரயிருக்கவேண்டும். ஒருவேளை சித்தி சொல்லி
 விட்டாளோ. எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டு
 மென்று கருதினாலும் 'காதலுக்குக் கண்ணில்லை'யென்
 பார்களே. உள்ளத்தை இஸ்மாயிலிடம் பறி கொடுத்த
 வளுக்கு மற்றவர்களைப் பற்றிய பயம் அற்பம்தானே;

அடிக்கடி தன்னை அழகுபடுத்திக்கொள்ள அவள் தவறுவதில்லை. அலாதியான அலங்கரிப்பு. தாய்க்குண்டான சந்தேகத்தை இவையெல்லாம் வலுவடையச் செய்துவிட்டன.

‘சாயக்கொண்டை கட்டுறதும் சளிக்க எண்ணெய் பூசுறதும்

ஏவிஏவி நடக்கிறதும் இந்த இளந்தாரிக்கு வாழுவென்றோ’

என்று பாடுகிறாள். ‘வாழ’ என்பது கூடி வாழ்க்கை நடத்த என்ற கருத்தில் உபயோகப்படும் சொல்.

மச்சான் பற்றிய மயக்கத் திரையில் தாயின் கவிதைக் கீறலால் ஒரு சிறு நீக்கம். அது சொற்ப நேரந்தான். அப்புறம் கீறல் அழிந்துவிட்டது. எத்தகைய எதிர்ப்பும் காதலை வளர்க்குமன்றி அழித்துவிடாது.

‘ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைசொல்

நீராக நீளும்ந் நோய்.—என்பது குறள்.

இக்காம நோயாகிய பயிர் இவ்வூர் மகளிர் தூற்றுதல் எருவாக, அதுகேட்டு அன்னை வெருண்டு சொல்லுகின்ற வெஞ்சொல் நீராக வளருகின்றது எனத் தலைவி தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள்.—

ஃ ஃ ஃ

ஒரு நாள் வேலியோரத்தில் ஆசியத்து பயிருக்கு நீருற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள். தெருவழியே வந்த இஸ்மாயில் காதோடு காதாக—

‘தங்கக் குடமே நடைபயிலும் நங்கணமே

செக்கலுக்கு நான் வருவேன் திண்ணையிலே காத்திருகா’

என்கிறாள். ‘செக்கல் என்பது அஸ்தமனவேளை. அந்நேரம் சந்திப்பு நிகழ்வொண்ணாது. என்பது அவனுக்கும் தெரியும். இதுவரை உடலுறவு கொள்ளாதிருந்த அவன் நான் உன்னோடு உடலுறவு கொள்ள விரும்புகிறேன் என்பதைத் தெரிவிக்கத்தான் செக்கலுக்கு

வருவேன் என்கிறான். அது அவளுக்கும் புரிந்துவிட்டது
செக்கலுக்கு வராதேயுங்கள்.

‘ஊரும் அடங்கிடட்டும் ஒரு சாமம் ஆயிடட்டும்
வாப்பா உறங்கிடட்டும் வந்தழைத்தால் நான்
வருவேன்’

என்று நேரத்தையும் சம்மதத்தையும் தெருவித்தாள்.
குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு இஸ்மாயில் வந்தான்.

‘வாழைப்பழமே என்ற வலதுகையிற் சர்க்கரையே
ஏலங்கராம்பே உன்னை என்ன சொல்லிக் கூப்பி
ட்டும்’

என்று கூறி அவனை வரவேற்றாள்.

‘வட்ட முகமும் வடிவிலுயர் மூக்கழகும்
நெற்றியினம் பிறையும் என்ற நித்திரையிற்
தோணுதுகா’

என்று கூறி அவனை அணைத்துக் கொள்கிறான்.

‘கலிமா விரலும் கல்பதித்த மோதிரமும்
நித்திரைக் கண்ணிலேயும் நினைவிலேயும் தோணு
துகா’

என்றவனுக்கு

‘வட்ட நிலாவே என்ற வண்ண மகாராசாவே
கண்ணான மச்சானே என்னைக் கதிகலங்க விட்டி
டாதே’

என்று அவனது கைக்குள் இருந்தவாறே கெஞ்சுகிறான்.

‘அன்புக் களஞ்சியமே அழகொழுகுஞ் சித்திரமே
கற்புக்கணிகலமே உன்னைக் கைவிடவா நான்
போறேன்’

நான் உன்னைக் கைவிடப் போவதில்லை. இது சத்தியம்
என்று கூறிப் பிரிகிறான்.

ஃ ஃ ஃ

இரவுக் குறித்தலைப்பட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவன்
தலைவியின் பேரழகு குத்திதுத் தன் நெஞ்சொடு கூறு
கிறான்;—

‘அறலென அவிர்வருங் கூந்தல் மலரென
வாண்முகத்து அலமரும் மாவிதழ் மழைக்கண்

முகை நிரைத்தன்ன மாவீழ் வெண்பல்
நகை மாண்டிலங்கும் நலங்கெழு துவர்வாய்
கோள் அமை விழுத்தொடி விளங்க வீசிக்
கால் உறுதளிரின் நடுங்கி ஆனது

நோய் அசாவிட முயங்கினள்—வாய் மொழி—
என்பதாக அகநானூற்றுச் செய்யுட் பகுதி யொன்றைக்
காண்கிறோம். அதாவது: கருமணல் போலுங் கூந்தலை
யும் ஒளி பொருந்திய முகத்தில் அழகிய இமைகளையுமு
டைய குளிர்ச்சி பொருந்திய கண்களையும் முல்லையரும்பு
நிரை போன்ற வெள்ளிய பற்களையும் புன்னகை தவ
மும் வாயினையும் உடையவளாகச் சிறந்த வளையல்கள்
விளங்கக் கைகளை வீசிக்கொண்டே காற்றிலசையும்
தளிரினைப்போல நடுநடுங்கி வந்து நமது காம நோய்
தீர முயங்கினள் என்பதாம்.

மற்றொரு நாட் சந்திப்பில் அவளை அணைத்தபடியே
'வாழைப்பழமும் வடிதயிரும் சர்க்கரையும்
தேனுங் கலந்து திரண்ட ரசம் உன்னைக்கண்ட
வுடன்'

அவளைக் காண்பதே அத்தனையும் கலந்து திரண்ட ரசம்
போலும் அவனுக்கு—

வாழைப்பழம், வடிதயிர், சர்க்கரை, தேன் முத
லியன சேர்த்து சோற்றுடன் பிசைந்து உண்பது மட்
டக்களப்பு மக்களின் உணவுப் பாகங்களிலொன்று.
இதைக் கரையல் என்பார்கள். சிலருக்குக் கரையல்
இல்லாவிட்டால் எத்தனை கறியுடன் உண்டாலும்
திருப்தியாகாது. மேலும் அவன்—

'அன்னப் பசங்கிளியே நீ ஆக்கிவைத்த சோறுகறி
தின்னக் கிடைக்கு மந்தக் காலமெப்போ கண்
மணியே'

நீ எனக்கு மனைவியாகி உணவு சமைத்துப்போட அதை
நான் உண்ணும் நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருக்கி
றேன், ஆகவே,

'நங்கச்சிலையே தாமரைப்பூ முகவழிகி
செக்கல் வடிவே நாம் சேருவது எப்பகிளி

என்று கேட்கிறான். பதில் சொல்ல அவளுக்குத் தெரியவில்லை. எப்படித் தெரியும். அவர்களிருவருமே எண்ணிக் கணவன் மனைவியாய்விட முடியுமா? பெற்றோர் உற்றோர் விரும்பியல்லவா சேர்த்து வைக்கவேண்டும். (மௌனம்)—

‘மாமி மகளை மலைநாட்டு நங்கணமே
கூடியிருக்க உன்ர கொகையென்ன கூறுகிளி
மாடப்புறவே மலைநாட்டு நங்கணமே
கூடப் பறப்பேன் உன்ர கூட்டாளிமார் செப்ப
மில்லை’

நீ மௌனம் சாதிப்பது ஏன் என்று எனக்கு விளங்குகிறது. உன்னையும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியேறி விடுவேன். ஆனால் உனக்குக் கட்டுக்காவலெல்லாம் அதிகமாயிருக்கிறதே. என்ன செய்வது? உனக்குத் தெரியமிருந்தாற் கூறு. நான் என்னுடன் அழைத்துச் சென்றுவிடுகிறேன்.

‘போட்டுமயிலே பொலிசையிர தங்கையரே
காட்டு வழிதடக்க உன்ர காக்காமார் சம்மதமோ’
ஆசியத்தும்மாவின் காக்காமார் கொஞ்சம் கண்டிப்பான பேர்வழிகள். இவளை அழைத்துச் சென்றால் அவர்களின் எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க வேண்டிவரும். இவள் நம்மோடு ஒற்றுமையாயிருப்பது உறுதியானால் மட்டும் அவர்களைச் சமாளித்து விடலாம். அதனாற் தான் இப்படிக் கேட்கிறான்.

அவள் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டாள். என் பெற்றாரோ மற்றவர்களோ என்னை என் காதலருக்குக் கட்டிக் கொடுப்பார்களென்பதில் நிச்சயமில்லை. எப்படியும் என் காதலரோடு வெளியேறிவிடுவேன். வருவது வரட்டும் என்று நிச்சயித்துக் கொண்டாள்—

இதுவரை மௌனம் சாதித்துக் கொண்டிருந்த அவள்;

‘வில்லுக் கரத்தையிலே வெள்ளைமாடு ரண்டு
கட்டித்

தட்டிவிடுகா மச்சான் நாம் சம்மாந்துறை போயி
டுவோம்'

என்றாள். அந்தக் காலத்தில் வில்லுக் கரத்தைதான்
விரைந்து செல்லும் வாகனம். அவளுக்குத் தெரிந்த
தூரமான இடம் சம்மாந்துறைதான். பெற்றாருக்கும்
உற்றாருக்கும் தெரியாமல் தூரமான இடத்துக்குப்
போயிடுவோமென்பது கருத்து.

அவளின் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான்.
இனி அழைத்துச் செல்ல வேண்டியதுதான். அவள்
கூறியபடி, வில்லுக் கரத்தையைத் தயாரித்தான்.
நாளும் நேரமும் குறிப்பிட்டான். எல்லாரும் அயர்ந்து
தூங்கும் நேரம். கரத்தை வந்துவிட்டது. யாருக்குந்
தெரியாமல் வெளியேறிவிட்டார்கள்.

ஃ ஃ ஃ

அவர்கள் வெளியேறியது தோழிக்கு மட்டும் தெரி
யும். அவள் தனக்குள் 'இஸ்மாயில் கெட்டிக்காரன்,
தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி விட்டான். இனி
யாரும் எதுவும் செய்யவொண்ணாது' என்று கூறிக்
கொண்டாள். அவள் இவை ஒன்றும் தெரியாதவள்
போல் இருந்துவிட்டான். பாடுகிறாள்—

'காவலரணை கள்ளனுக்கு முள்வரணை

வேலியரணை இந்த வேணுமென்ற கள்ளனுக்கு'
விடிந்து வெகுநேரமாகியும் மகளைக் காணோம். தாய்
தேடிப் பார்க்கிறாள். அழைக்கிறாள். பதிலில்லை. அவள்
அங்கு இருந்தால்தானே. அடிச்சுவடு பார்த்து ஆள்
மதிக்கும் திறம் அன்றுள்ளவர்களுக்கு அதிகம் தெரிந்
திருந்தது. பாதரட்சை அணியும் வழக்கம் அன்று
பெண்களுக்கு இருக்கவில்லை. பல பக்கமும் பார்த்தா
யிற்று. வெற்றுக்காலுடன் மகள் சென்ற அடிச்சுவட்
டைத் தாய் கண்டாள்.—

'தண்டை பதிஞ்சிருக்கி கொலிசம் இழுபட்டிரிக்கி
அன்னநடை இன்னிரிக்கி. என்ற தாள் விளக்கைக்
காணவில்லை'

தண்டை, கொலிசம் என்பன அன்று இளம் பெண்கள் அணியும் காலணிகள்.

‘புல்லுச் சவண்டிரிக்கி போனதடம் இன்னரிக்கி தண்டைபதிஞ்சிரிக்கி. என்ர தங்கமெங்கே போனதுகா’

‘பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு’ என்பார்கள். யாரையும் பொருட்படுத்தாமல் அவள் வெளியேறிவிட்டாள். ஆனால், பெற்றதாய் எப்படிப் பொறுத்திருப்பாள். அழுதழுது தேடுகிறாள். கண்டவர் நின்றவரெல்லாம் கதை சொல்லுகிறார்கள். அவளாற் பொறுக்க முடியவில்லை. வந்தவர் போனவரிடமெல்லாம் கேட்கிறாள்.

இச்சமயத்தில், திணைமாலை நூற்றைம்பதில் ஒரு காட்சியைக் காண்போம்;—

மகள் கள்ளக் காதலனுடன் வெளியேறிவிட்டாள் என்றறிந்ததும் பெற்றார் தேடிப் புறப்படுகின்றனர். எதிரே ஒரு இளம் தம்பதியினரைக் காண்கின்றனர். ‘உங்களைப் போன்று இருவர் எதிரே வரக் கண்டீர்களோ? என்று கேட்கின்றனர். கேள்விக்குப் பதில் ஆடவன் கூறுகிறான்—

‘நண்ணிநீர் சென்மின் நமரவர் ஆபவேல்
எண்ணிய எண்ணம் எளிதரோ—எண்ணிய
வெம் சுடர் அன்னாளை யான்கண்டேன் கண்டாளாம்
தண் சுடர் அன்னாளைத் தான்.’

விரைவாக நடந்து செல்லுங்கள். அவர்கள் நும்மிடம் அகப்பட்டுக் கொள்வார்கள். நீங்கள் எண்ணும் எண்ணமும் விரைவிற கைகூடும். நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டு வந்த சூரியனைப் போன்ற அந்த ஆடவனை நான் கண்டேன். சந்திரன் போன்ற அந்த மங்கையை என் துணைவி பார்த்தாளாம்;—

ஃ ஃ ஃ

‘பட்டியடிப் பிட்டியிலே பால் கறக்கும் அண்ணன்மாரே

கொண்டையிலே பூமுடித்த குமரி வந்தாள் காண
லையா'

என்று கேட்கிறாள். பதிலில்லை—

யாரோடு போயிருப்பாளென்பதைத் தோழி தெரி
விக்கரமலா இருப்பாள். அவள் கூறுகிறாள். “இவள்
மச்சான் இஸ்மாயிலோடு தொடுப்பு, என்பது இப்பொ
ழுதுதான் தெரிகிறது. அவளை அடிக்கடி சந்தித்துப்
பேசியதை நான் கண்டிருக்கிறேன். அவளோடு தான்
போயிருப்பாள். வில்லுக் கரத்தையும் அவனுக்கிருக்
கிறது. அதில் ஏற்றிக்கொண்டு போயிருப்பாள். மச்
சான்தானே. இனி ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது” என்று
தந்திரமாகக் கூறுகிறாள். உளவு தெரிந்துவிட்டது.
எதிரே வந்த ஒருவரிடம்—

‘வில்லுக் கரத்தையிலே வெருட்சியரன மாடுகட்டிப்
பாய்ச்சலிலே போற என்ற பசுங்கிளியைக் கண்
டிரோ’

என்று கேட்கிறாள். அவர்கள் வழியில் எத்தனையோ
பேர்களைக் கண்டிருப்பார்கள். இவள் கேட்பவள்
யாரென்று தெரிந்து கொள்வதற்காக அங்க அடையா
ளங்களை வினவுகிறார்கள்.

அவள்;

‘சிட்டுப்போல் நடையழகி சிறுகருவித் தலையழகி
பட்டுப்போல் மேனியனைப் பாதையிலே பார்த்தீர்
களோ

பட்டுப்போல் நெற்றி பவளம் போல் வாயழகி
முத்துப்போற் பல்லழகி முன்னேபோகக் கண்டி
யளோ’

என்று கேட்டாள்.

இப்படியான ஒரு கட்டத்தில் அந்தணர் ஒருவர்
கூறிய பதிலைக் கவித்தொகையிற் காணலாம்.

அந்தணர்,

‘வெவ்விடைச் செலல்மலை ஒழுக்கத்தீர் இவ்விடை
என்மகள் ஒருத்தியும் பிறள் மகன் ஒருவனும்

தம்முளே புணர்ந்த தாம்அறி புணர்ச்சியர்
 அன்னார் இருவரைக் காணீரோ—பெரும—
 காணேம் அல்லேம் கண்டனம் கடத்திடை
 ஆண் எழில் அண்ணலோடு அருஞ்சரம் முன்னிய
 மாண் இழை மடவரல் தாயிர்நீர் போறீர்
 பலஉறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
 மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கு அவைதாம் என்
 செய்யும்
 நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே.
 சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க் கல்லதை
 நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவைதாம் என்செயும்
 தேடுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே
 ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
 யாமுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செயும்
 குழுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே.

என வரங்கு—

‘இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்பின்
 சிறந்தானை வழிபடஇச் சென்றனள்
 அறம் தலை பிரியா ஆறும்மற் றதுவே.’

ஐயா, பருவப் பெண் எங்களுக்கும் தெரியாமல் யாரு
 டனோ ஓடிப் போய்விட்டாள். அவளை நீங்கள் வரும்
 வழியில் கண்டீர்களா? என்று கேட்டாள். அந்தணர்
 அம்மா, வீணாக அரற்றுகிறீர்கள். நான் சொல்லுவதைக்
 கேளுங்கள். சந்தனம் மலையிலே விளைகிறது. அதனால்
 மலைக்கு என்ன பயன். யாரோ வந்து அறுத்தெடுத்
 துக்கொண்டு, அதன் மணத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.
 மலை தன்னது என்று சொந்தம் பாராட்ட முடியுமா?

கடலிலே முத்துப் பிறக்கிறது. அதனால் கடலுக்கு
 என்ன பயன்? யாரோ அதை எடுத்து அணி செய்கின்
 றனர். கடல், தான் உற்பத்தி செய்த முத்து அது.
 தனக்குத் தான் அது உரியது என்று வழக்கடிக்க
 முடியுமா?

யாழிலே இசை பிறக்கிறது. அதனால் யாழுக்கு என்ன பயன்?. கேட்பவர்கள்தான் அதன் இன்பத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். யாழ் அதை மறுக்க முடியுமா?

அதுபோலத்தானம்மா உங்கள் மகனும். உங்களிடம் பிறந்தாள் என்பதற்காக நீங்கள் சொந்தம் பாராட்ட இயலாது. யாரோ ஒருவனுக்குத் தான் அவள் சொந்தம். தக்காளுருவனைத் தனக்குத் துணையாகத் தேர்ந்து கொண்டாள். போய்விட்டாள். அமைதி பெறுங்கள், வாழ்த்துங்கள் என்றார்.

இவ்வந்தணர் போன்று ஆசியத்தின் தாய்க்கு ஆறுதல் சொல்ல அறியாராய் 'ஆம், கண்டோம்' என்று மட்டும் கூறினர்.

இனியும் தேடுவானேன். வாழ்க! ஆசியத்தும் இஸ்மாயிலும்.

புலவர் மணி

அல்ஹாஜ் ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன், கிழக்கு மாகாணத்தின் கல்முனையை அடுத்துள்ள மருதமுனையில் 4-5-1909ல் பிறந்தார்கள். அவர் தந்தை ஆதம்பாவா மரைக்கார், தாய் பாத்திமா ஆசியவர்களின் மூத்த மகனான முஹம்மது ஷரிபுத்தீன், மருதமுனையிலேயே ஆரம்பக் கல்வி பயின்று, பின்னர் ஸ்ரீமான் கே. எஸ். வைரமுத்து, முத்தமிழ் வித்தகர் விபுலானந்த அடிகள் ஆகியோரிடம் தமிழை முறையாகக் கற்றார். அத்துடன், அந்தத் தமிழ்ப் பெரியார்களின் ஆசியையும் பெற்றார்.

1927ம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் முதலாம் திகதி, ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் ஆசிரியப் பணி ஆரம்பமானது; மலைநாட்டிலும் கிழக்கிலங்கையிலும் தமிழ் ஆசிரியராகச் கடமை புரிந்த காலத்தில், நான்கு பெரும் பாடசாலைகளின் தலைமைப் பீடங்களை அலங்கரித்ததனால், பல நூற்றுக்கணக்கான ஆசிரியர்களைத் தோற்றுவிப்பதற்கு அவர்களுக்கு வாய்ப்புக் கிட்டியது. அவர்களின் மாணவர்கள் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் தலைமைத் தமிழ் ஆசிரியர்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும் இருக்கின்றனர்; பலர் புலவர்களாகவும், நூலாசிரியர்களாகவும் தமிழறிஞர்களாகவும் திகழுகின்றனர்.

ஒன்பது ஆண்டுகள் கல்வி அதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய பின்னர், புலவர்மணி அவர்கள் 1969ம் ஆண்டில் அரசாங்க சேவையிலிருந்து இளைப்பாறினார்கள். தனது பாட்டனார் மீரா லெவ்வை ஆலிம் இயற்றிய 'ஞானரை வென்றான்' எனும் கவிதை நூலை, மெருகிட்டு அச்சேற்றினார், புலவர்மணி. சீரூப் புராணம், பற்றுப்படலம், பாதைபோந்த படலம், க. பொ. த. கவிதை இலக்கியம் ஆகியவற்றிற்கு உரை எழுதினார்கள். நபிமொழி நாற்பது என்னும் இவர்களின் வெண்பா நூலுக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் பரிசளித்து கௌரவித்தது. நபிமொழி நாற்பது, இசையருள்மாலை, உலகியல் விளக்கம்; ஈழத்து நானிலக் காட்சிகள், இஸ்லாமிய கலாசார இலக்கிய நூல்களையும் கவிதை நூல்களையும் புலவர்மணி இயற்றினார்கள்.

புதுகுஷ்ஷாம் எனும் காவியத்திற்கு இவர்கள் எழுதின உரைகொண்ட நூல், கொழும்பில் 1979ம் ஆண்டு நடைபெற்ற இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில் வெளியிடப்பட்டது. புதுகுஷ்ஷாம் வசன நூல் இன்று க. பொ. த. மாணவர்களால் தமிழ் இலக்கியப் பாடநூலாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. புலவர் ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டி பல பொற்கிழிகள், பரிசில்கள் வழங்கப்பட்டதுடன் பொன்னாடை போர்த்தியும் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

அரிய இலக்கியப் பணி புரிவதற்கு, புலவர்மணி அவர்கள் மேலும் பல்லாண்டு காலம் நல்ல சுகமாய் வாழ எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் நல்லருள் புரிவானாக!

அல்ஹம்துலில்லாஹ்

— எஸ். எம். ஹனியா

NP 20393

எண்ணிய முடித்தல் வேண்டும்
நல்லவே எண்ணல் வேண்டும்
திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்
தெளிந்த நல்லறிவு வேண்டும்.

— பாரதி

தான்மட்டும் வாழ வேண்டும் என்று நினைக்கக் கூடாது
நாமும் வாழ்ந்து, பிறரும் வாழவேண்டும் என ஒவ்வொரு
மனித சகோதரர்களும் நினைக்கும் பொழுதுதான், நாடு
உயர்ந்த பண்புள்ள சமுதாயத்தைக் காணலாம்.

— ஆங்கிலக் கவிஞர் வேர்ட்ஸ்வர்த்

இரும்புச் சாமான்கள், மின்சார உபகரணங்கள்,
கண்ணாடி வகைகள்
இயந்திர, மோட்டார் உதிரிப் பாகங்கள்
தேவைப்படும்பொழுது எம்முடன்
தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

DEV & SREE ENTERPRISE,

Dealers in Hardware, Electrical Goods, Glassware
Machinery Tools and Motor Accessories.

19, ABDUL JABBAR MAWATHA,
COLOMBO-12.

Telephone; 54612 or 27044

Chamara Printers, 22A: Mallika Lane, Colombo-6.